

VVS PLEIT VOOR TOELATINGSEXAMEN IN WALLONIË

“Overschot Franstalige artsen kan probleem worden”

De Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) pleit voor een toelatingsexamen geneeskunde in Franstalig België. De studenten wijzen op het onevenwicht tussen Franstalige en Nederlandstalige afgestudeerden en vrezen voor een toestroom van Franstalige artsen in Vlaanderen.

JELLE MAMPAEY

VVS pleit voor een toelatingsexamen geneeskunde en tandheelkunde in Franstalig België. Bestuurder Stijn De Decker: “Momenteel is er geen toelatingsexamen voor Franstalige geneeskundeopleidingen en wordt er los omgesprongen met het uitdelen van nummers van de ziekteverzekering RIZIV. We vrezen dat het overschot aan Franstalige artsen een gevolg zal hebben voor Vlaanderen. Niet opgevulde plaatsen zouden in Vlaanderen opgevuld kunnen worden door Franstalige artsen. Dat is problematisch, aangezien taalbeheersing cruciaal is in de gezondheidszorg.”

De contingentering - het beperken van het aantal artsen dat toegang krijgt tot het beroep - is op federaal niveau vastgelegd. Het toelatingsexamen als manier om die contingentering vorm te geven, is echter regionale materie. Daardoor is er in Vlaanderen wel een toelatingsexamen en in Wallonië niet, wat voor een onevenwicht zorgt in het aantal afgestudeerde artsen.

In een nota die goedgekeurd werd op de Algemene Vergadering (AV) omschrijft VVS een toelatingsexamen als de “minst slechte optie”. De Decker: “Als er te veel artsen zijn, moeten artsen met elkaar in concurrentie gaan. Zo zal men meer geneigd zijn om verzoeken van een patiënt in te willigen, ook al is een extra onderzoek niet volledig te verdienen. Daarnaast is het belangrijk dat elke

arts in aanraking komt met voldoende patiënten en ziektebeelden. Praktijkervaring is immers erg belangrijk voor artsen.” VVS benadrukt dat een overzicht van het huidige aantal artsen en de verspreiding van de art-

“Het toelatingsexamen is de minst slechte optie”

sen cruciaal is.

Stringent

Peter In't Veld, vicedecaan Geneeskunde aan de Vrije Universiteit Brussel (VUB), schreef een nota waarin enkele problemen met de toelatingsproef blootgelegd worden. Hij wil vooral de discussie over het examen aanwakkeren.

In't Veld erkent de problematiek, maar hij heeft wel vragen bij het strenge Vlaamse toelatingsbeleid: “Uit cijfers van de OESO (*Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling, red.*) blijkt dat België ver onder het Europees gemiddelde zit wat betreft aantal artsen. Door de vergrijzing zijn

er steeds meer mensen nodig in de zorgverlening. Daardoor lopen we het risico dat we geconfronteerd worden met een tekort. We mogen onszelf niet in de problemen brengen met een te stringent toelatingsbeleid.”

De essentie van de discussie is volgens In't Veld de vraag hoeveel artsen er momenteel zijn en hoeveel er nodig zijn. “Als je wilt selecteren, moet je dat doen op basis van goede cijfers. Die zijn er momenteel niet. Uit cijfermateriaal zal moeten blijken of er nog wel een contingentering nodig is.”

Alternatief

Een alternatief systeem zou volgens In't Veld een selectie in het eerste jaar kunnen zijn: “Er is een groot verschil in niveau tussen de middelbare scholen in Vlaanderen. Daardoor zijn er leerlingen die met voorsprong aan het toelatingsexamen beginnen en anderen die een achterstand hebben. Het kan dan ook beter zijn te selecteren op het einde van het eerste semester, wanneer iedereen dezelfde basisvakken gevolgd heeft. Alleen wie voldoende haalt voor die basisvakken, kan dan de studie voortzetten.”

Frederik Deman, de preses van de Leuvense studentenvereniging Medica, stelt eenzelfde diagnose: “Wij onderschrijven de nota van VVS volledig, maar het toelatingsexamen is niet perfect vandaar ook dat we pleiten voor een begeleidingscommissie die de inhoud van het examen evalueert. Je sluit altijd mensen uit die het wel zouden aankunnen, maar die bijscholing nodig hebben. Bij Medica denken we momenteel na over het idee van een breed voorbereidingsjaar waarna je kunt doorstromen naar verschillende opleidingen zoals geneeskunde of farmaceutische wetenschappen. Als je slaagt voor dat voorbereidingsjaar, zou je niet meer moeten deelnemen aan het toelatingsexamen. Dat voorbereidingsjaar mag geen studieduurverlenging betekenen, de focus moet blijven liggen op het standaardtraject met een toelatingsproef.”

Beeld

Soms is de nood wel heel hoog, en dan moet er geplast worden. Dankzij schepen Dirk Robbeets (sp.a) kan dat tegenwoordig ook op de Dirk Boutslaan, in een gloednieuw toiletgebouw. (foto: Andrew Snowball)

ONDERWIJS

Proffen zijn niet zo blij met de taaltest

3

INTERNATIONAAL

ESU heeft een nieuwe voorzitter

5

STUDENT

Kandidaat-rectoren en studentenissues

6-7

SOCIAAL

Koen Damhuis over Facebook

9

ONDERZOEK

Hoe maak je een bom?

12

CULTUUR

Online kleren kopen bij Leuvenaars

13

veto+

24/7 het meest recente studentennieuws via
veto.be

Read. Like. Share.

GROEPT

INTERNATIONALE HOGESCHOOL LEUVEN

WWW.GROEPT.BE
ENGINEERING • ENTERPRISING • EDUCATING

Scherp

OPINIE

Splinter

“Maar nee, ik ben geen homo”

Een bar in Leuven op donderdag rond middernacht.

Hij: «Ik ken je van ergens.»

Ik: «Ja, wij hebben elkaar eerder ontmoet. Maar jouw naam, die ben ik vergeten.»

Hij: «Ik ben (...), hoe heet jij weer?»

Ik: «Mijn naam is (...).»

Hij: «Aangenaam je opnieuw te ontmoeten! Maar euh, ik ben geen homo.»

Stop. Hoe leidt een spontane kennismaking tussen twee mannen in drie replieken tot “ik ben geen homo”?

Waarom hebben wij mannen die kleinzielige angst om als homo te worden beschouwd. Liever ons met het uitspreken van vier woorden gedragen op een wijze die wij vrouwelijk én nichterig wanen, dan een homo. Hoe mannelijk.

Terug naar het gesprek. Onze gesprekspartner out zich als een galant man met oprechte interesse in mijn biologisch bepaalde seksuele voorkeur.

Hij: «Jij toch wel, hé?»

Ik: «Ja ja, ik ben homo.»

Hij: «Juist, ja.»

Ik: «Nee hoor, ik ben geen homo.»

Hij: «Aaah, ok. Sorry! Niet slecht bedoeld hoor. Allez, ik dacht, fin.»

Drie vrienden verlossen onze stame-

Is gender een voorbijgestreefd concept?

lende vriend uit zijn ongemak. Een van hen reikt een pint aan en gooit een arm rond zijn nek. Hun nevelige ogen blijven enigszins te lang elkaars gezichtsveld domineren. Het zit onze stamelende vriend niet mee. Hoe zal hij zich uit deze ongemakkelijke situatie redden?

“Dat is een homo!” gilt onze niet meer zo stamelende vriend terwijl hij zijn wijsvinger richt op de arm-rond-zijn-nek-gooier.

“Ik ben geen homo!” haast de armgooier zich zijn geaardheid te verduidelijken.

Hij is geen homo, nee hoor, en het is belangrijk dat iedereen dat weet. Na wat getrek en gepor druipt het gezelschap af om zich te richten op wat echte mannen doen in een bar. Vrouwen zich mooi laten voelen op een manier die zoölogen als paringsdrang omschrijven.

De juiste woorden vinden om over geslacht en seksuele geaardheid te spreken blijft moeilijk. Dat bewijst ons gezelschap uit de bar. Misschien is, zoals een goede vriend van mij meent, gender een voorbijgestreefd concept? Zoals we vandaag geen onderscheid meer maken tussen mensen op basis van ras, moeten we misschien hetzelfde doen voor geslacht. Ik weet het niet.

Wat ik wel weet is dat wij, mannen, onze viriliteit echt niet zo nadrukkelijk hoeven te bevestigen om een blijk van dapperheid te vertonen. Dat is asociaal, zwaar discriminerend, kleinzerig en genant. Tot we zover zijn helpt het dat een actieve professionele basketbalspeler als Jason Collins openlijk over zijn seksuele voorkeur voor mannen spreekt.

In Wallonië geven mannen elkaar een kus als ze elkaar groeten. Het zou pas mannelijk zijn, mochten wij mannen met mannen kunnen omgaan. Want zoals het internet ter verduidelijking bij het woord paringsdrang aangeeft “heeft zijn onverzadigbare paringsdrang de struisvogel al heel wat problemen opgeleverd”. Een struisvogel vogelt er niet alleen op los. Hij loopt ook weg bij gevaar. Hoe mannelijk.

PHILIP GALLASZ

Een Splinter bevat de persoonlijke mening van de schrijver.

ScherpGesteld

• • • • • FOTO'S: ANDREW SNOWBALL & PIETER ROMBOUITS

Daar is de lente, daar is de zon. En dan komen de mensen buiten. Om uw zondag op te vrolijken, kan gerekend worden op vele straatmuzikanten (of echte muzikanten, zoals in STUK). Zwieren met de beentjes!

Onderwijs

GENDER IN DE BELEIDSPANNEN VAN DE KANDIDATEN

“Resultaatgerichte benadering van gender werkt contraproductief”

In de programma's van de rector-kandidaten komt gender uitgebreid aan bod, maar volgens Katlijn Malfliet, de decaan van de faculteit Sociale Wetenschappen, zijn de voorstellen ontoereikend.

JELLE MAMPAEY

Volgens Katlijn Malfliet zijn de verschillen tussen de rector-kandidaten op het vlak van gender erg beperkt: “De verschillen zijn miniem. De twee vrouwelijke kandidaten hebben het gevoel dat ze rekening moeten houden met een overheersend masculiene cultuur. Ze zijn dan ook heel voorzichtig om een al te geprofileerd genderbeleid naar voor te schuiven. De man-

kiezers niet van zich te vervreemden. Die zijn toch nog altijd in de meerderheid in het kiezerscorps.”

Heynen: “De vicerectoren hebben een zeer correct genderbeleid gevoerd, maar ze aarzelen om zich daarop te profileren. Je wil niet weggezet worden als die feministe die met niets anders bezig wil zijn dan gender. Als je een ernstige kans wil maken bij deze verkiezingen, zou het als vrouw niet verstandig zijn om daar het hoofdpunt van

kandidaten van de KU Leuven mag je toch verwachten dat ze wat meer avant-garde denken. Het gaat er niet om aantallen te vermeerderen of cijfers te halen. We moeten gender op een duurzame manier benaderen. Dat kan door belang te hechten aan genderstudies, aan fundamenteel onderzoek over gender. Er is echt nood aan zo'n onderzoek. Dat kan bijvoorbeeld ook over transgender gaan.”

“Gender wordt te veel benaderd op een resultaatgerichte manier,” zegt Malfliet. “De manier waarop de rector-kandidaten gender benaderen is te vergelijken met de vraag naar een actieplan rond gender van minister Lieten. Dat is niet de juiste manier.”

“Die resultaatgerichte benadering is geen positieve benadering. Zo'n benadering zal de arbeidsvreugde van de

academici doen afnemen. Die manier van denken vertrekt vanuit een verlichtingsdenken waar maakbaarheid centraal staat. Men wil werken naar concrete doelstellingen. Dat werkt contraproductief. Ministers Lieten en Smet willen zelfs een charter sluiten waar ook een financieel aspect aan vasthangt.”

“We moeten gender positief benaderen, het mag niet gaan over vrouwen die achtergesteld zijn en een duwtje in de rug moeten krijgen. Gender moet ook apart bekeken worden, het moet weggehaald worden uit een algemeen diversiteitsbeleid, het mag niet fijngepulverd worden in de molen van het diversiteitsbeleid. De rector-kandidaten zien gender net als een onderdeel van een algemeen diversiteitsbeleid.”

“Je wil niet weggezet worden als die feministe die met niets anders bezig zijn dan gender”

nelijke kandidaten zijn niet van slechte wil, maar ook bij hen is de genderblindheid vrij groot.”

Ook Hilde Heynen, de voorzitter van het Departement Architectuur, Stedenbouw en Ruimtelijke Ordening, ziet terughoudendheid bij de vrouwelijke kandidaten: “Het is zeer positief dat er twee vrouwelijke kandidaten zijn. Bovendien is er in alle programma's aandacht voor gender. Het valt op dat de twee mannelijke kandidaten zelfs iets verder gaan in hun antwoorden. Dat is verklaarbaar, de twee vrouwen zijn waarschijnlijk voorzichtig met een te uitdrukkelijke profilering op dat thema om de mannelijke

te maken.”

“Wat ik mis, is een uitdrukkelijk standpunt over het genderplan van Lieten,” zegt Heynen. “Ik ben van mening dat het initiatief van Lieten een terecht initiatief is. Je mag verantwoordelijkheid vragen om het tempo van de gelijkschakeling tussen mannen en vrouwen te verhogen.”

Cijfers

Malfliet is niet onder de indruk van de genderstandpunten die de kandidaten verspreiden: “De kandidaten komen niet echt met een sterke strategie. Ik vind dat gender veel meer als een beleidspunt op de kaart gezet moet worden. Van rector-

Opsomming van de vele voordelen van een vrouwelijke rector :

Karolien Favoreel

“Dit is een misbaksel van een taaltest die extern wordt opgelegd”

De taaltest voor professoren die lesgeven in het Engels gaat dezer dagen vlot over de tongen. Niet zozeer de test zelf, maar de inmenging van de overheid bij het opleggen van de test, zorgt voor beroering.

JELLE MAMPAEY

Volgens verschillende professoren is de demarche van de overheid om een taaltest op te leggen aan professoren die lesgeven in het Engels *not done*. Philip Dutré, programmadirecteur computerwetenschappen: “We mogen ons als universiteit geen politieke eisen laten opleggen. Op die manier verliezen we onze autonomie. Zo kunnen we niet meer zelf beslissen wie welk vak mag geven. Als de universiteit zelf een maatregel zou opleggen, zou ik daar veel minder problemen mee hebben.”

Dutré erkent het belang van goede taalbeheersing, maar het initiatief zou van de universiteit moeten komen: “Steeds meer vakken en volledige opleidingen worden in het Engels gegeven. Het is belangrijk dat het Engels van die docenten goed is, dat is niet altijd het geval. Initiatieven om het taalniveau te verbeteren zijn positief, maar de manier waarop de taaltest opgelegd wordt, is niet aanvaardbaar.”

“Wat is de volgende test? Gaan ze binnenkort testen of professoren wel in staat zijn de inhoud van hun lessen goed te geven? Het resultaat is

een misbaksel van een taaltest die extern wordt opgelegd. De universiteit wil daar onderuit geraken met halfslachtige maatregelen zoals het werken met korte video-opnames.”

Kindergarten

Ook pedagoog Marc Depaepe is niet opgezet met de test: “Ik heb een probleem met die overdreven controlezucht. Ik vraag me af wat dat allemaal aan tijd en geld kost. Kan dat geld niet beter besteed worden? Ik wil

“Op deze manier kan men ook testen opleggen om na te gaan of een professor goed onderwijs geeft”

PEDAGOOG MARC DE PAEPE

niet dat professoren slecht Engels spreken, maar de opgelegde taaltest is een aantasting van de academische vrijheid. Op die manier kan men ook pedagogische bekwaamheidsbewijzen eisen om les te mogen geven aan de universiteit. Ik vraag me af of het professorenkorps daar even gelaten op zou reageren.”

Sinoloog Nicolas Standaert benadrukt dat hij publiceert in het Engels, lesgegeven heeft aan Engelstalige universiteiten en regelmatig lezingen geeft in het Engels. “Ook al is mijn Engels nog steeds voor verbetering vatbaar, hoe vaak moet ik nog bewijzen dat het geen Chinees is voor de studenten?”

Standaert: “Die Universität ist kein Kindergarten pleegde een van mijn professoren in Leiden te zeggen in een tijd dat meertaligheid nog vanzelfsprekend was aan universiteiten. Ik hoop dus dat het huidige, zo niet het toekomstige, bestuur van onze universiteit dit symbolisch dossier aangrijpt om gezamenlijk een heel krachtig signaal te geven aan de regering:

kunnen en zullen slecht Engels aankaarten: “Het heeft geen zin te vertrekken vanuit het uitgangspunt dat het Engels van professoren niet goed genoeg is en daarom iedereen te testen. Dat is kleinerend. De bewijslast zou omgekeerd moeten zijn. Studenten en professoren kunnen perfect signaleren wanneer het taalniveau niet volstaat.”

Ook Depaepe ziet een signaalfunctie voor studenten. Daarnaast benadrukt hij dat er belangrijkere zaken zijn dan een taaltest: “Is die taaltest nu echt prioritair? Er zijn veel grotere problemen. Zo wegen historisch geconstrueerde genderverschillen nog steeds zwaar door bij de studiekeuze en niemand doet daar iets aan. Ik geef les aan groepen die voor 95 procent bestaan uit vrouwen en men vindt dat normaal. De zorgsector en het onderwijs worden nog steeds beschouwd als een vrouwenzaak.”

“De bemoeizucht van de overheid gaat te ver. De universiteit heeft te weinig gedaan om haar belangen te verdedigen en probeert nu de meubelen te redden door te werken met zo'n filmpje. Dit is geen *hot issue*. Ik denk dat het onderwijs aan onze universiteit goed is en ik hoor weinig klachten over internationale colleges. Het lijkt me onmogelijk dat iemand voor een heel auditorium in slecht Engels lesgeeft en dat geen enkele student dat signaleert.”

laten we in Vlaanderen ophouden basiswantsen te cultiveren en door voortdurende overregulering belastinggeld te verkwisten.”

Signaalfunctie

Geograaf Chris Kesteloot zegt dat studenten een signaalfunctie hebben. Studenten

Onderwijs

GEEN PLAATS VOOR ALTERNATIEVE GENEESKUNDE AAN DE KU LEUVEN

“Geen zaken doceren die niet wetenschappelijk bewezen zijn”

Binnenkort beslist het parlement over de opleiding en de erkenning van alternatieve therapeuten. Decanen en studenten geneeskunde zijn verontwaardigd: “De beginselen van de geneeskunde staan op losse schroeven.” Minister van Volksgezondheid Laurette Onkelinx (PS) laat niet in haar kaarten kijken.

SAM RIJNDERS

In 1999 wilde de Wet Colla de alternatieve geneeskunde erkennen en reglementeren. Nu behandelt het parlement eindelijk de broodnodige uitvoeringsbesluiten. “Jammer dat die wet er is, maar laat ons de schade indijken,” reageert Jan Goffin, de-

van osteopathie en chiropraxie bestaat geen enkel wetenschappelijk bewijs,” oordeelt Goffin genadeloos. “Hoogstens hebben ze een placebo-effect in een beperkt aantal gevallen.” Aan de Universiteit Libre De Bruxelles (ULB) wordt momenteel wel een niche van osteopathie aangeboden, maar Goffin benadrukt

leid - voert een behandeling uit op voorschrift van een arts. Voor een homeopaat of osteopaat hoeft dat dan niet. Al heb ik mijn twijfels bij een arts die homeopathie voorschrijft.”

“Alternatieve therapeuten die zelf geen arts zijn, willen zelfs medicatie of radiologie voorschrijven,” gaat de decaan onthutst verder. “Dat kan niet. In onze opleiding geneeskunde krijg je juist een ernstige cursus radioprotectie, omdat je moet weten wat er met die stralen gebeurt.”

Wie gebruik maakt van alternatieve geneeskunde, doet dat met gevaar voor de gezondheid. “De meeste alternatieve therapeuten zijn geen arts. Zij kunnen ernstige ziektes als kanker niet diagnosticeren, waardoor er kostbare tijd verloren gaat,” waarschuwt Goffin.

Onbegrijpelijk dan ook dat de overheid en mutualiteiten alternatieve behandelingen financieren, meent Goffin. “Verspilling: er is te weinig geld en we moeten besparen op ernstige geneeskunde. Ethisch gezien kan dat geld beter gaan naar chronische zieken of patiënten met kanker of een verstandelijke handicap. Om er maar een paar te noemen.” Volgens Deman zijn die alternatieve behandelingen bovendien erg duur. “Het kost schandalig veel. Je betaalt jezelf blauw voor potjes water bij een homeopaat.”

Lobbygroepen

Het is koffiedik kijken hoe de uitvoeringsbesluiten er uiteindelijk uit gaan zien. “Ik kan niet in het hoofd van mevr. Onkelinx kijken,” reageert Louis Ide, arts en senator voor N-VA, laconiek. Zelf pleit hij voor *Evidence Based Medicine*: onderzoek welke technieken werken, en behoud die voor aan erkende artsen en kinesisten. “Het is dan geen alternatieve geneeskunde meer, maar conventionele geneeskunde. Het onderscheid daartussen is so-

wieso dwaas: ofwel werkt iets, ofwel niet.”

Achter de uitvoeringsbesluiten zit een stevige tijdsdruk. Wacht de regering nog langer, dan moet ze dwangsommen betalen aan organisaties voor alternatieve geneeskunde. Die dwangsommen kostten haar in het verleden al meer dan 80.000 euro. “Onkelinx zal landen, al was het maar omwille van de dwangsommen,” weet Ide.

Dat geeft de minister toe, maar ze herinnert ook aan het belang van de patiënt. “Alternatieve geneeskunde is geen marginaal fenomeen,” stelt

Onkelinx. “Heel veel mensen gebruiken alternatieve geneeskunde, maar momenteel kan iedereen zich acupuncturist noemen. Er is geen erkend diploma. Wij willen een basisopleiding om de patiënten te beschermen tegen charlatans.”

Een marginaal fenomeen is alternatieve geneeskunde alleshalve. Zowel Goffin, Deman als Ide spreken van zeer sterke lobbygroepen. Electorale overwegingen spelen hun rol, meent Deman. “Vooral mensen uit rijkere sociale klassen gebruiken alternatieve geneeskunde, en staan er dus achter.”

“Wij willen een basisopleiding om de patiënten te beschermen tegen charlatans”

caan van de Leuvense faculteit geneeskunde.

Momenteel is de opleiding en erkenning van alternatieve therapeuten nauwelijks gereguleerd. “De scholen zijn vaak door hun eigen beroepsorganisaties ingericht en worden zeer beperkt gevisiteerd,” legt Goffin uit.

Daar wil Onkelinx verandering in brengen, maar de universiteiten zijn niet bereid om opleidingen tot alternatieve geneeskunde aan te bieden. “Hier in Leuven willen wij geen zaken doceren die niet wetenschappelijk bewezen zijn. Voor homeopathie, acupunctuur en het grootste deel

dat die wetenschappelijk onderbouwd is. “Eigenlijk is dat een deel van de kinesitherapie.”

De decaan krijgt de steun van studentenkring Medica. Preses Frederik Deman: “De beginselen van de geneeskunde komen op losse schroeven te staan. Wat wij leren is tenminste gebaseerd op wetenschappelijk onderzoek.”

Veel alternatieve therapeuten zijn geen arts, maar willen toch dezelfde bevoegdheid. Dan kunnen ze onder andere zelf behandelingen voorschrijven. “Geen goed idee,” reageert Goffin scherp. “Dat is de taak van een goed opgeleide arts. Een kinesist - nota bene academisch opge-

Caroline Van Rhee

Decaan geneeskunde Jan Goffin: “De meeste alternatieve therapeuten zijn geen arts. Zij kunnen ernstige ziektes als kanker niet diagnosticeren, waardoor er kostbare tijd verloren gaat.”

Richtingen in het middelbaar onderwijs op de schop

Iedereen is het erover eens dat er te veel richtingen zijn in het secundair onderwijs. Er zullen richtingen geschrapt moeten worden, maar de gesprekken daarover moeten nog beginnen.

CAROLINE HERMANS EN INE DEPREZ

Pascal Smet zegt dat er geschrapt moet worden in het aantal opleidingen in het secundair: “Momenteel is er echt een teveel aan opleidingen. Daarom moeten we kijken welke er geschrapt kunnen worden. We zullen dat ook doen.” Annemie De Smet van het Onderwijssecretariaat van de Steden en Gemeenten van de Vlaamse Gemeenschap (OVSG) bevestigt dat: “Alles moet bespreekbaar zijn. We moeten het onderwijs adequater maken en aanpassen aan de noden van de samenleving en de scholen. Daarvoor kunnen we inderdaad oude richtingen schrappen of samenvoegen en nieuwe opleidingen oprichten.”

Ook secretaris-generaal van het Vlaams Verbond van het Katholiek Onderwijs (VVKSO) Chris Smits gaat hierin mee: “Het is inderdaad zo dat iedereen die een zicht heeft op het secundair onderwijs en

“Opleidingen schrappen die te veel op elkaar lijken is een goed voorbeeld van meer doen met bestaand geld”

daarbij betrokken is, vindt dat er op dit moment te veel studierichtingen zijn. Dit zowel op het niveau van de tweede graad als op het niveau van de derde graad. Daarom

denken wij dat het zinvol is om het aantal te reduceren. Om welke richtingen het gaat, staat nog niet vast. De gesprekken daarvoor moeten immers nog starten.”

Meer doen met bestaand geld

De redenen achter deze hervorming lopen relatief uiteen. Er is duidelijk een financieel voordeel. Smet: “Sommige opleidingen zijn

ONDERWIJSMINISTER PASCAL SMET

echt niet nodig. Daarom zal het schrappen van die richtingen er ook van komen. Dat zal heel wat geld opbrengen dat we kunnen herinvesteren. Opleidingen schrappen die

te veel op elkaar lijken is een goed voorbeeld van meer doen met bestaand geld.” Daarnaast ziet hij ook voordelen voor de opbouw van het secundair onderwijs zelf: “Door het schrappen van opleidingen kan je meer groeperen en een lijn in het onderwijsaanbod aanbrengen. Een voorbeeld van een richting die afgeschaft kan worden, is kantoor. Die leidt nergens toe. We zullen het huidige systeem moeten rationaliseren en drastisch inperken.”

Smits stelt het iets voorzichtiger: “We stellen vast dat er een overlap is tussen bepaalde studierichtingen. Ze hebben wel een andere benaming, maar toch oriënteren ze zich op hetzelfde profiel van leerlingen. Dat willen we naar de toekomst toe vermijden door die overlap eruit te halen. Deze maatregelen zullen ook vermijden dat studenten in een bepaald hokje geduwd worden en daar nooit meer uitgeraken.”

Internationaal

INTERVIEW DE NIEUWE ESU-VOORZITTER ROK PRIMOŽIČ

“De EU ziet onderwijs te economisch”

Rok Primožič is de kersverse voorzitter van de European Students' Union (ESU), een supranationale studentenorganisatie die 39 Europese landen onder haar leden telt. De Sloveen wil de banden met de Europese instanties aanhalen.

KORNEEL DE SCHAMP

Wat zijn je plannen als nieuwe voorzitter?

Primožič: «Ik had drie belangrijke punten tijdens de verkiezingen. Een eerste focus ligt op interne issues zoals de financiering van ESU. Mijn twee andere punten draaien rond het politieke proces, waarbij we moeten proberen de Bologna-verklaring (*het EU-project rond het harmoniseren van verschillende opleidingen in het hoger onderwijs in gans Europa dat begon in 1999, red.*) te revitaliseren en natuurlijk onze contacten in de EU-instituten onderhouden, zeker met zicht op de Europese verkiezingen van 2014.»

Het is een harde tijd voor het hoger onderwijs met veel besparingen door de crisis. Kunnen jullie in deze tijden iets betekenen?

Primožič: «Vanzelfsprekend willen we geen besparingen, maar het is moeilijk iets te doen op nationaal niveau in verschillende onderwijssystemen. Wij proberen vooral een rol als informatiever spreider te spelen, en verhalen te delen met anderen. Daarnaast brengen we ook de nationale vertegenwoordigers in contact

met onze netwerken binnen de EU.»

Wordt er genoeg naar jullie geluisterd bij de EU-instellingen?

Primožič: «Eerst en vooral is het moeilijk om iets te betekenen: de EU heeft relatief weinig bevoegdheden qua onderwijs. De besparingen zijn bijvoorbeeld allemaal op nationaal niveau beslist. Wij zijn wel heel actief rond Erasmus. Wat dat betreft werd er naar ons geluisterd. Het grootste deel van de huidige voorstellen komt overeen met onze ideeën, al zou het leuk zijn als er nog wat meer naar ons geluisterd werd. We worden gezien als een partner, hoewel we toch een afwijkende visie hebben. De EU ziet onderwijs vaak op een economische wijze, terwijl wij hoger onderwijs zien als een publiek goed en daar proberen wij hen op te wijzen.»

Hoe zien jullie de financiering van het Erasmusprogramma?

Primožič: «Wij waren het eens met het voorstel van de Europese Commissie, waarbij er toch zo'n 70 procent meer geld zou zijn voor Erasmus. Maar nu heeft de Europese Raad beslist om het budget te beperken, en Erasmus zou één van de slachtoffers zijn. Wij proberen dus sterk te ijveren voor meer geld voor Erasmus, maar ook voor een focus op meer kwaliteit in Eras-

mus. Daarnaast pleiten we er ook voor dat je beurs mag afhangen van je bestemming, zodat je bijvoorbeeld meer geld krijgt als je naar het Verenigd Koninkrijk gaat dan naar Slovenië. Het is ook een probleem dat Erasmusstudenten te vaak uit rijkere gezinnen komen.»

Jullie organisatie bevat ook leden van buiten de Europese Unie. Is het moeilijk om met zoveel landen samen te werken?

Primožič: «Het grootste probleem zijn de enorme verschillen tussen de landen. Zelfs binnen de EU zijn die enorm: hoge inschrijvingsgelden in het Verenigd Koninkrijk, volledig gratis in Finland. Buiten de EU zijn er landen waar men zelfs vrijheden zoals het recht op samenkomst niet heeft, en dat maakt het ons natuurlijk moeilijker te functioneren. Maar we hebben wel meer geloofwaardigheid en kracht naar de EU toe omdat we zoveel meer lan-

.....
“Wij vertegenwoordigen meer landen dan de EU”
.....

den vertegenwoordigen dan enkel de EU-27.»

Wanneer zal je voorzitterschap geslaagd zijn?

Primožič: «Het idealistische antwoord is natuurlijk als alle landen meer zouden investeren

Persifoto

in hoger onderwijs, maar dat zal waarschijnlijk niet gebeuren. Mijn hoofddoel is er voor zorgen dat de EU-instituten zich bewust zijn van het belang van studenten en dat er weer aandacht is voor de Bologna-verklaring, die ook landen bevat buiten de EU. Een eengemaakte *higher education area* moet niet van de EU zijn, maar echt Europees, dus ook

met landen uit de Balkan of het Oosten.»

Tot slot: Waarom moeten studenten in vertegenwoordiging stappen?

Primožič: «Studenten moeten gewoon goed rond kijken op hun universiteit, en zaken vinden die ze willen aanpakken. Als je zaken wil veranderen, is studentenvertegenwoordiging iets voor jou.»

Tweede leven voor Kring Internationale Betrekkingen

In 2011 kwam er een voorlopig einde aan de Kring voor Internationale Betrekkingen (KIB). Momenteel zijn er steeds meer stemmen om de kring terug op te richten. Inge Schroijsen, de laatste voorzitter, vertelt over de meerwaarde van deze kring.

EVA SCHALBROECK

Waar is het fout gelopen bij de vorige kring?

Inge Schroijsen: «Er waren veel studenten die deelnamen aan de activiteiten, maar te weinig die het bestuur wilden voortzetten. We merken dat er meer interesse is. Het initiatief kwam van een aantal studenten die het jammer vonden dat de kring niet meer bestond. Een aantal oud-leden traden hen bij. Maar we weten nog niet of het voldoende is om een volledige bestuursploeg te vullen. Daarnaast zijn er ook velen die interesse tonen voor de kring, maar niet om deel uit te maken van het

bestuur. Ook al willen geïnteresseerden slechts een kleine rol opnemen, alle beetjes helpen. Het blijft natuurlijk een kring die geleid moet worden door studenten en niet door mensen die al werken.»

Welke studenten hebben jullie voor ogen?

Schroijsen: «Sommige studenten zijn al aangesloten bij een kring, waardoor het natuurlijk moeilijk is om zich in te zetten voor een andere kring. Daarom hopen we ook studenten aan te spreken die niet bij een kring aangesloten zijn. We zien onszelf wel niet als een alternatief voor de huidige studen-

.....
“Het zou jammer zijn mocht de KIB met zijn rijke geschiedenis verdwijnen”
.....

INGE SCHROIJSEN, OUD-VOORZITTER

tenkringen. We willen eerder een aanvulling zijn voor de bestaande kringen.»

Welke meerwaarde biedt de Kring voor Internationale Betrekkingen voor studenten?

Schroijsen: «Onze troeven zijn onze overkoepelende werking en het feit dat we een specifiek thema

hebben. Naast de typische studentenactiviteiten, zoals ook andere kringen bieden, gaan wij dieper in op maatschappelijke thema's en internationale politiek. Via onze activiteiten kunnen wij de actualiteit wat dichterbij de studenten brengen. We merken dat toch heel wat studenten daar nood aan hebben. Zelf vind ik het ook belangrijk dat je als student wat besef hebt van wat er zich in de wereld afspeelt. De combinatie van typische kringactiviteiten met het informatieve is de grootste meerwaarde van deze kring.»

Hoe ziet de toekomst van de kring eruit?

Schroijsen: «We willen vooral de lijn van de vorige ploeg doortrekken. Concreet denken we aan uitstappen, bijvoorbeeld naar het parlement, debatavonden, lezingen en natuurlijk feestjes hier en daar. Wij werken ook regelmatig

samen met professoren uit verschillende faculteiten. Zij reiken interessante thema's en inhoudelijke analyses aan die de kring dan kan aanbieden aan studenten. Die band met professoren is er altijd al geweest en de nieuwe ploeg kan dus verder bouwen op de achterban die er al is.»

Waarom mag deze kring niet verloren gaan?

Schroijsen: «De KIB kent een lange en rijke geschiedenis met vele vooraanstaande oud-leden en het zou jammer zijn als dat zou verdwijnen. Zelf heb ik ook veel plezier beleefd als voorzitter. Ik hoop dat we voldoende studenten vinden die de kring willen voortzetten en dat we de KIB nieuw leven kunnen inblazen.»

Op dinsdag 7 mei om 20 uur organiseert de KIB een infomoment. Sociale Wetenschappen 02.05.

Student

KU SPORT (5) | HOCKEY

“Hockey, is dat op ijs?”

In KU Sport plaatst Veto de sportploegen van onze alma mater op het voorplan. Deze week: hockey! In Vlaanderen bestaan nog altijd hockeyverenigingen waar de leden Frans spreken om het elitaire karakter er in te houden. De hockeyploeg van de KU Leuven is zich bewust van haar snobistische imago. Maar de olympische kwalificatie voor Londen 2012 heeft de sport wel een positieve imago boost bezorgd.

SANDER COX

“Het is nog steeds een snobsport maar dat elitaire is er wel aan het uitgaan. Tot voor de Olympische Spelen was het uniek als je hockeyde. Nu is dat niet meer zo. Dat de nationale damesploeg zich kwalificeerde en de matches live werden uitgezonden, heeft de sport veel goeds gedaan,” vertelt coach Anouk Serrien. “We krijgen nog steeds reacties als ‘Hockey, ah is dat op ijs?’ en ‘Is dat met buitenspel?’, maar de onwetendheid neemt sterk af. De Olympische Spelen hebben de sport populair gemaakt bij de mensen.”

Nederlandse inbreng

Bij de noorderburen is *hockey sur gazon* al decennia een grote sport. Als meervoudig wereld- en Olympisch kampioen vervult Nederland een bepalende rol in het internationale veldhockey. Kijk alleen al naar Marc Lammers, de Nederlander die sinds dit jaar bondscoach is van de nationale herenploeg. Bij de burens is het imago van snobsport al veel langer aan het afbrokkelen. De Nederlandse mannen zien hockey veel meer als een sexy sport met schone vedetten als Naomi van As, de vriendin van schaatser Sven Kramer. Als breedtesport is het land berucht om haar tentsletterige hockeyfeesten.

Liefst twaalf van de zestien speelsters van de KU Leuvenploeg vertegenwoordigen de Nederlandse nationaliteit. Sexy of niet, daar mag u zelf over oordelen. Speelsters Maud Vandenberg en Charlotte Krutzen kijken liever naar de verbale inbreng en sportkennis van de Nederlandse ploegenoten. Maud: “Ze zijn bevorderend voor de teamsfeer omdat ze veel meer coachen.

In het begin is dat wel moeilijk, maar het is positieve coaching en opbouwende kritiek. Wij als Vlamingen merken dat we het verbale wel wat meer gaan overnemen. De sport is in Nederland veel verder. De sleppush en de backhand worden daar

“De Olympische Spelen hebben de sport populair gemaakt bij de mensen”

al op jonge leeftijd aangeleerd.” Net als in het voetbal bestaan in het hockey veel jargonverschillen. Voor dit kleine deel van de ploeg is dat eigen taalgebruik de manier om de Vlaamse identiteit niet te laten ondersneeuwen. “We gebruiken net als de Nederlanders nog steeds onze eigen benamingen zoals penaltycorner in plaats van strafcorner, scheenlappen en geen scheenbeschermers en degageren. Dat zorgt soms voor de nodige hilariteit. Zo gaf de scheidsrechter eens aan dat het een strook was, toen heb ik hen uit moeten leggen dat dat een strafbal is,” lacht Anouk. De erelijst toont aan dat de Nederlandse invloed succes oplevert. In het eerste seizoen 2010-2011 speelde de KU Leuvenploeg direct kampioen. Vorig sei-

zoen moest de ploeg genoeg nemen met zilver. Dit jaar grepen de Leuvense dames opnieuw de titel door twaalf op twaalf te scoren tegen Namen, Ichech, ULB en Louvain-la-Neuve. De KU Leuvenploeg is nog altijd de enige Vlaamse universiteit met een hockeyploeg. De Leuvense hockeysters spelen hun thuismatches daarom in Brussel.

Coma

Hockey is geen sport voor mietjes. Regelmatig is het kleine harde *balleke* de boosdoener, vooral tijdens het verdedigen van de penaltycorner. Hersenschuddingen, afgebroken tanden en blauwe benen en billen zijn heel normaal. Anouk: “Ik ken zelfs iemand die er van in coma is geraakt.” Daarnaast veroorzaakt het kunstgras vervelende schaafwonden. De internationale top speelt al jaren op zogenoemde watervelden. “Die zijn veel beter dan de velden met zandkorrels zoals het veld bij het

sporkot. Dan schiet er geen zand omhoog bij een schot en heb je een veel betere demping,” legt Maud uit. Door de invoering van zuivere speeltijd heeft de sport geen last van tijdrekkers. Hockey is in meerdere opzichten een stuk minder conservatief dan de voetbalwereld. Zo mag men continu en zoveel mogelijk wisselen en kunnen arbiters de match stilleggen om discutabele momenten terug te kijken. Goedkoop is de sport wel niet. Een goede stick kost al gauw 150 euro en voor een complete keeper-outfit betaal je alleen al ruim 300 euro.

Terug naar de beruchte hockeyfeesten, waarbij de sport ondergeschikt is aan drank en seks. Navraag bij de Leuvense hockeysters leert ons dat dit vooral een Nederlands fenomeen is. Maud: “Toen ik vertelde dat ik in Maastricht mee ging doen aan een toernooi kreeg ik meteen reacties van wat ik daar toch ging doen. Voor zover wij weten kennen wij dat niet in België.”

Andrew Snowball

Rectorverkiezingen | De studentendossiers

Met het einde van het academiejaar in zicht, naderen niet enkel de juni-examens. Ook de rectorverkiezingen vinden bijna plaats. Dat beseffen ook de vier rectorkandidaten. Nog snel voor de sperperiode schotelden we hen enkele hete hangijzers voor: de fakbars, de fuifzalen, kringruimtes, bibs en de relatie met de stad.

CÉDRIC SUTTELS

1. Fakbars en overlast

De Leuvense fakbars staan onder druk. Bij overlast in de binnenstad wordt al snel met de vinger naar dat Leuven studentikoos erfgoed gewezen. Wat vinden de rectorskandidaten hiervan?

Tine Baelmans breekt een lans voor de fakbars: “De nota rond fakbars (zie Veto 3814) zal verder uitgevoerd moeten worden. De verwevenheid met de kringen blijft natuurlijk de essentie in dit dossier. De fakbars zelf zijn vragende partij om een speciaal statuut te krijgen binnen de stad Leuven. Hierdoor kan hun eigenheid bewaard blijven. Al zal wel aan enkele voorwaarden voldaan moeten worden, zoals bijvoorbeeld enkel studenten toelaten.”

Ook Karen Maex is voorstander van het Fakbar 2.0-beleid dat een onderscheid wil maken tussen reguliere horeca en fakbars. “Dat maakt duidelijk dat er rechten en plich-

ten zijn. De universiteit moet de fakbars steunen bij de stad.” Wel onder enkele voorwaarden: “Men moet blijven waken over geluidsoverlast, over de relatie met de buurt enzovoort,” aldus Maex.

Rik Torfs vindt ook dat het universiteitsbestuur de kringen hierin moet ondersteunen. “De Leuvense studenten verdienen in de stad een positiever imago dan ze nu hebben. In de toekomst moeten de kringen proberen om het bestuur van de fakbars terug in handen te krijgen of in handen te houden. Voor de buitenwereld hangen kringen en fakbars immers met elkaar samen,” legt hij uit. “Overlast kan bovendien verbannen worden via het stewardsysteem. Maar ook door voor grotere zalen te zorgen elders in Leuven waardoor fakbars minder worden getroffen door ruimtegebrek,” besluit Torfs.

“Studentenkringen hebben recht op een eigen fakbar. De uitbating ervan moet transparant zijn, ook financieel,” zegt Bart De Moor, “De kringen moeten verantwoordelijk blijven

in die zin dat het de kring is die als aanspreekpunt moet dienen.”

2. Fuifzalen

Al enkele jaren beheerst de fuifzalenproblematiek het studentenoverleg. Studentenvertegenwoordigers willen een nieuwe zaal in de binnenstad. Burgemeester Louis Tobback (sp.a) ziet zo'n fuifzaal toch liever buiten de ring verschijnen. Wat is de visie van de toekomstige rector?

“Een grote fuifzaal vinden binnen de ring is

“Een fuifzaal is geen prioriteit voor de universiteit”

BART DE MOOR

al lang een wensdroom,” begint Torfs. “Rond de Vaartkom waren er vroeger beslist kansen. Nieuwe daadkrachtige onderhandelingen met de stad zijn nodig om in komende grote bouwprojecten een plaats te creëren voor een fuifzaal.”

“De universiteit kan het dossier op het studentenoverleg brengen,” vertelt De Moor, “maar de basis moet door de studenten gelegd worden. Uiteindelijk is het wel de stad die toestemming moet geven. Het is alleszins geen prioriteit voor de universiteit.”

Maex haalt er de studentenaantallen bij: “Die vormen een uitdaging zowel voor de universiteit als voor de stad. Het studentenleven is belangrijk. Door iedereen bij het overleg met de stad te betrekken, zullen we tot betere oplossingen komen.”

“In het verleden is de stad Leuven al naar verschillende zalen gaan kijken,” zegt Baelmans, “samen met de jeugdraad, de politie, de studentenvertegenwoordigers en de universiteit. Het beste plan is een multifunctionele zaal. Alleen moet er eerst een goed concept worden uitgetekend. Vervolgens kan men op zoek gaan naar financiering en locatie.” Of deze locatie in de binnenstad zal zijn? “Zo'n locatie zal binnen de ring moeilijk te vinden zijn,” aldus Baelmans.

3. Kringruimtes

Voor de doorsnee student lijkt het vanzelfsprekend dat hun studentenkring een eigen lokaal, gang of ruimte heeft, alleen al voor de cursus-

Student

INTERVIEW JEROEN D'HOEDT

Atletiekbeplofte met sterke ambities

“Ik kan de wereld aan.” Zo sprak een ambitieuze Jeroen D'Hoedt (23) in 2011. De Crosscup gewonnen en twee jaar voordien Europees kampioen veldlopen bij de beloften. Nu, twee jaar en een sluimerende infectie later, zoekt hij opnieuw het plezier in het lopen. Maar ambitieus blijft hij: “In 2016 moet ik in Rio staan.”

SIMON SCHREURS & FRANK PIETERMAAT

Waar sta je nu in het seizoen?

Jeroen D'Hoedt: «Het veldlopen is gepasseerd en ik zit in de beginfase van het zomerseizoen voor op de piste. Voor mij is het nu een voorbereidingsfase waarin ik veel train, ook in rustperiodes. Momenteel is het wat finetuning, maar moet ik de basis blijven onderhouden. Door een jaar inactief te zijn, is dat wat atypisch nu.»

Je bent lang out geweest. Wat is er precies gebeurd?

D'Hoedt: «Toen ik om het seizoen voor te bereiden op stage vertrok naar Amerika vorig jaar, merkte ik dat ik minder goed recupereerde, al is dat normaal op stage omdat je zeer zwaar traint.»

«Vorig jaar had ik in de winter een knieblesure. Ik kon me niet permitteren om extra te rusten. In het begin van het zomerseizoen liep ik redelijke tijden, maar ik kon niet diep gaan. Vergelijk het met een wagen die begrensd wordt op 170 als hij eigenlijk 250 kan. In een koers bots je op een limiet en daar kon ik niet doorgaan.»

«Na een laatste wedstrijd in Rabat, waar ik helemaal wegzakte, heb ik het seizoen stopgezet. Zo miste ik ook de Olympische Spelen in Londen. Ik was leeg, sliep niet meer, al niets meer en was volledig down. Toen heb ik ook drie maanden niet getraind, wat voor mij abnormaal is. Dan hebben de dokters

ontdekt dat ik al een hele tijd met een sluimerende infectie zat die net piekte voor de stage en waarmee ik dus doorgetraind heb.»

«De grote frustratie was dat ik de Olympische Spelen in Londen miste. Je beult jezelf af en blijft uiteindelijk met lege handen achter. Je ziet ook veel concurrenten die je in het verleden al meermaals hebt verslagen, er dan wel staan. Ik heb bewust bepaalde zaken zoals de openingsceremonie ook niet bekeken.»

Je combineert veldlopen met atletiek op de piste. Heb je een voorkeur voor een van beide?

D'Hoedt: «Ik vind het voorlopig een zeer leuke afwisseling. Het allerhoogste zijn natuurlijk de Olympische Spelen en om bij de wereldtop in atletiek te behoren, moet je er een gans jaar mee bezig zijn. Als het nodig is om daarvoor offers te maken en het veldlopen te laten, ben ik bereid dat te doen maar dat is voorlopig niet aan de orde. Ik denk dat het belangrijk is dat je als jonge atleet veel wedstrijden moet aankunnen en een breed portfolio hebt.»

Financieel

Hoe uitgebouwd is atletiek bij ons?

D'Hoedt: «Dat is complex. Het basisprobleem is dat er geen sportmentaliteit is bij ons. In de VS heeft elke school zijn eigen piste. Het gevoel om voor je land uit te komen leeft hier ook veel min-

der. Die zaken vertalen zich ook naar infrastructuur.»

«We hebben nood aan steun uit de privésector, maar door complexe regelgeving is het voor hen vaak niet interessant om te investeren. We blijven heel afhankelijk van de overheid omdat er per jaar maar een beperkt aantal spots zijn voor atleten die gesteund worden. Ik heb het geluk goede sponsors te hebben.»

Hoe kan die sportmentaliteit dan gekweekt worden?

D'Hoedt: «Wij zijn nog de generatie die buiten speelde. Wat dat betreft is het alleen maar verslechterd. De samenwerking tussen sportclubs en scholen is cruciaal. Ikzelf heb heel wat sporten gedaan en mijn basis gelegd in de topsport school. De jeugd heeft atleten zoals de Borlées nodig die de jeugd kunnen stimuleren, het *tenniseffect*.»

Student

Je studeert ook nog TEW. Kun je wat genieten van het studentenleven?

D'Hoedt: «Ik ben voor 2011 geen student geweest. Tussen mijn seizoenen heb ik 3 weken tijd en dan geniet ik er volop van. Ik ga graag uit en ik heb dat ook nodig. Toen ik niet kon trainen afgelopen jaar ben ik ook bewust meer uit geweest. Ik wou me niet blijven opsluiten. Maar écht student zijn en tegelijkertijd atleet is niet combineerbaar. Voor mij is het alles of niets. Ik doe alles voor mijn sport zodat ik mezelf niets kan verwijten. Het voordeel van topsport en studies te combineren, is dat je met je voeten op de grond blijft.»

En hoe zit het met de studieresultaten?

D'Hoedt: «Ik ben niet de meest voorbeeldige student. Omdat ik veel moet rusten en trainen voor mijn sport, studeer ik zo goed als niet door het jaar. Alles in de blokperiode en dan examens knallen. Ik kan niet voor mijn studie doen wat ik voor mijn sport doe. Als ik met alleen maar tien slaag, te-

ken ik daarvoor. Ik heb ook die afspraak met m'n ouders dat ik eerst voor mijn sport ga. Door het jaar ga ik veel op stage. Soms neem ik tegen beter weten in een boek mee, maar studeren is niet rusten en ik studeer dan ook niet op stage.»

Twee jaar geleden kon je naar eigen zeggen de wereld aan. Waar liggen je ambities nu?

D'Hoedt: «Dat gevoel is lang weg geweest of is misschien nog altijd weg. Dat kan ik enkel terugkrijgen door goeie races te lopen. "De wereld aankunnen" is het gevoel van echt nog veel progressie te maken.

Vorig jaar kwam ik in een omgekeerde situatie en botste ik op een grens. Ik gaf alles voor een race maar het kwam er niet uit. Dat was gigantisch frustrerend.»

«De hoofdambitie nu is om plezier terug te vinden. Dan volgen de resultaten heel snel. Uiteraard zou ik deze zomer graag naar het WK gaan maar ik zal amper drie maanden getraind hebben. Mensen zien die hele voorbereiding ook niet. Stiekem hoop ik wel op dat WK. Als atleet ga je voor het allerhoogste maar als mens wil ik gewoon terug plezier vinden. Ik wil gelukkig worden met wat ik doe en waarom ik het doe.»

Andrew Snowball

dienst. Er circuleert echter een nota waarin al die ruimtes opgemeten werden.

“Ruimte is een schaars goed aan onze universiteit, die studenten, onderzoekers, professoren en medewerkers moeten herbergen,” vindt De Moor, “in het ruimteallocatiemodel wordt een norm geïntroduceerd voor het gebruik van lokalen voor kringwerking. Er moet op regelmatige basis overleg georganiseerd worden met de studenten om dat te bespreken.”

“Kringen moeten inderdaad ondersteund worden,” klinkt het ook bij Baelmans. “Bij investeringen moet er ook meegedacht worden aan ruimteallocatie voor kringen als integraal onderdeel van de nodige facultaire ruimtes. Op die manier willen we kringen en faculteiten dichterbij elkaar brengen. Buiten Leuven, in de associatie, moeten we studenten stimuleren een kringwerking op te zetten.”

Torfs: “Een kring moet een ruimte hebben, om twee redenen. Ten eerste om zijn studentwerking te kunnen vervullen. Ten tweede om te dienen als ontmoetingsplaats en plek voor sociaal contact. De ruimte hangt af van de grootte van de kring en de bestaande mogelijkheden. Er zijn meer onbenutte ruimtes dan men denkt. Bij nieuwbouwprojecten moet ook met de kringruimte rekening worden gehouden.”

Ook voor Maex zijn kringen bijzonder belangrijk. “De universiteit moet hen steunen in

hun werking en hen de nodige ruimte geven. Deze manier van werken moet ook uitgebreid worden naar de nieuwe campussen,” klinkt het.

4. Bibliotheken

De bibliotheken, vooral bij de humane wetenschappen, zitten overvol tijdens de aanloop naar de examens, tot grote ergernis van papperende studenten. Alle rector-kandidaten halen het recent geopende Agora aan.

“Dankzij de studenten is Leuven meer dan een slaperige provinciestad”

RIK TORFS

“De laatste tijd is er al heel wat geïnvesteerd in gezamenlijke ruimtes om in groep te studeren,” vertelt Maex, “de opening van Agora mag hier gezien worden als een mijlpaal!” Ze benadrukt bovendien dat er moet blijven worden ingezet op multifunctionele leer- en studeeromgevingen.

“Belangrijk is dat bibliotheken als dusdanig bereikbaar en bruikbaar blijven,” klinkt het

bij Torfs, “daarnaast is er nood aan meer studeerruimte.” Agora biedt hier volgens hem een fraai aanbod. “Maar het zou goed zijn mocht ook op Gasthuisberg en op de campus Arenberg zo'n mogelijkheid bestaan,” besluit hij.

“Tijdens de piekmomenten zijn er heel wat ruimtes, zoals de Museumzaal, die we tijdens de examens inzetten,” legt Baelmans uit, “We moeten echter blijven zoeken naar lokalen die we mee kunnen openstellen. Daarnaast moet er een overleg zijn met de bibliotheken omtrent de aangewezen blokruimte. Op vraag van de kringen zou men ook seminarielokalen moeten kunnen openstellen, al begrijpen we dat in tijden van examens niet iedereen bereid is om uren te besteden aan toezicht en opruim.”

De Moor: “Agora is een investering van de universiteit in nieuwe vormen van leren en studeren. Het is bovendien belangrijk dat de kringen ook een goede verstandhouding onderhouden met hun faculteit opdat ook in ruimtes van de universiteit kringactiviteiten georganiseerd kunnen worden.” Hij wil net als Torfs eenzelfde project als Agora ook op Gasthuisberg en in Heverlee.

5- Student en stad

Voor geen enkele rector-kandidaat is het mogelijk om Leuven te zien zonder studenten. Alle

vier zijn het er over eens dat de studenten cruciaal zijn voor Leuven.

“Misschien kunnen de studenten eens in het jaar een hele positieve actie of evenement opzetten,” oppert Torfs, “met de steun van de universiteit en met uitstraling naar de stad en haar bewoners. Dankzij de studenten is Leuven meer dan een slaperige provinciestad.”

Baelmans: “De student is een integraal lid van de universitaire gemeenschap. Zonder hem geen universiteit. De relatie van de student tot de stad beïnvloedt dus ook die van de KU Leuven tot de stad. Die band moet versterkt worden.”

“De verhouding tussen de stad en haar studenten is hybride. Enerzijds wordt de student door de stad gezien als een lichaamsvreemd wezen, anderzijds beseft de stad dat studenten een troef zijn,” legt De Moor uit. “De rector kan dienen als katalysator om eventuele gesprekken in de toekomst gesmeerder te laten lopen.”

“Als universiteitsbestuur hebben we altijd zeer goede relaties gehad met het stadsbestuur. De relatie stad-studenten is wel af en toe een uitdaging geweest,” klinkt het bij Maex. “Als rector zie ik het als mijn taak om het overleg stad-KU Leuven-studenten te trekken,” gaat ze verder, “bijvoorbeeld wanneer het gaat om huisvesting. Dan zullen we samen aan tafel moeten zitten,” besluit Maex.

Sociaal

DE STILLE KRACHT (8) | DAKWERKERS

De hoogstgeplaatsten van de KU Leuven

De mensen die de winkel draaiende houden, maar slechts weinigen die het opmerken. Die stille krachten krijgen het woord in deze reeks. Zij die zich dagelijks uitsloven, om anderen het leven aangenaam te maken. Deze week: de dakwerkers

SIMON SCHREURS EN WOUT DE COCK

Schud Marc Rentmeesters (54) de hand en je voelt het meteen: deze kerel is een werkman. Al 32 jaar dakwerker en een vaste waarde aan de KU Leuven. Samen met zijn vaste kompaan Johan is hij verantwoordelijk voor de daken van een vierhonderdtal universiteitsgebouwen.

“Geen woorden maar daden,” het zou een goede lijfspreuk zijn voor de goedlachse Marc. Als een echte diesel trekt hij zich in ons interview traag op gang, maar eens op toerental bolt hij best aardig. “Onze dag begint met het checken van de *bons* met klachten die dagelijks binnenkomen. Hoofdzakelijk gaat het om daklekkages. Na stormweer krijgen we wel twintig tot dertig oproepen, veel te veel voor één werkdag. Wij bepalen dan zelf welke gevallen het dringendst zijn en prioriteit krijgen. Daarnaast zijn er ook maandelijks of driejaarlijkse check-ups die we moeten inplannen.”

Dat het werk fysiek zwaar is, steekt Marc niet onder stoelen of banken. “Je moet altijd omhoog en je moet veel sleuren met ladders. In weer en wind. Ook mentaal mag

je het niet onderschatten. Je moet constant gefocust zijn. Met ouder worden kruipt de stijfheid er ook wat meer in. Bij een nieuwbouw vraag ik dan ook wel eens de dakgoten breed genoeg te maken, kwestie dat ik er over een paar jaar met mijn *looprekske* nog door kan (*lacht*). De regering zegt toch dat we langer zullen moeten werken?”

Riskante onderneming

Iedereen vraagt het zich wel eens af: hebben die mannen nu echt nooit schrik op dat dak? Marc schudt zelfverzekerd van neen: “Het is mijn job. Ik ben graag hoog, maar ik haal er zeker geen kick uit. Mij moet je niet aan zo’n koord naar beneden laten springen (*bungeejumpen, red.*). Zulke dingen zijn echt niet aan mij besteed. Ik geniet liever van de mooie uitzichten. Bij helder weer kun je vanop de Centrale Bibliotheek de Sint-Romboutstoren in Mechelen zien. Daar haal ik mijn kick uit.” Riskant is het gelukkig nog maar zelden. Marc en Johan zijn immers beveiligd met gordels en musketons en voor te riskant werk schakelt men tegenwoordig de hoogwerker in.

Maar toch, dat het soms gevaarlijk kan zijn, heeft Marc al aan den lijve mogen ondervinden: “Van

Wout De Cock

zware accidenten ben ik in die 32 jaar gelukkig gespaard gebleven, maar ik heb op het dak wel al eens een rib gebroken. Het gevaarlijkste aan de job zijn de rukwinden omdat die je verrassen. Lange tijd is het rustig tot je plots uit het niets een snok krijgt. Ik herinner me nog dat mijn collega, een brandweerman en ikzelf op een winderige dag ergens op campus Gasthuisberg op een dak stonden. Uit voorzorg hadden we onszelf verzwaard met twee *vaderlanderkes* (*zandzakjes, red.*) maar opeens voelden we de wind het dak en onszelf omhoog duwen. Dat was akelig riskant.”

Of er nog iets is dat de mensen moeten weten over dakwerkers?

“Opeens voelden we de wind het dak en onszelf omhoog duwen”

“Dat ze nooit mogen roepen op een dakwerker. Zo breng je ze uit hun concentratie en dan kan het gevaarlijk worden. De studenten zou ik willen zeggen dat ze van sommige daken moeten afblijven. Het zou niet de eerste keer zijn

dat een dronken student van een dak dondert. Zelf hebben wij niet veel contact met studenten. Soms horen we ze van beneden wel eens *een lieke* voor ons zingen. “Kom van dat dak af” natuurlijk, of wat dacht je?”

Controverse om nieuwe bijbel van de psychiatrie

De vijfde editie van de populaire Diagnostic and Statical Manual for Mental Disorders (DSM5) verschijnt eind mei. Psychotherapeut Dirk De Wachter (KU Leuven) en psychoanalyticus Paul Verhaeghe (UGent) hebben stevige kritiek op het boek met psychische stoornissen.

SAM RIJNDERS

Op het eerste zicht lijken de DSM5 en haar voorgangers onschuldig. Het boek bevat een waslijst aan psychische stoornissen, met elk een aantal kenmerken waaraan een potentiële patiënt moet voldoen. Zo maakt een psycholoog of psychiater een diagnose. “Dat is de eerste stap,” legt Dirk De Wachter uit, auteur van *Borderline Times*. “Maar de realiteit is veel complexer: daarna moet je naar het subjectieve verhaal van de patiënt luisteren. Dat intersubjectief zoeken gaat verloren. Mensen worden gereduceerd tot hun DSM-diagnose.”

Die mensen dragen daar zelf aan bij, nuanceert De Wachter. Niemand heeft nog zin om zijn hart uit te storten in een lang gesprek. “Mensen komen aan met

een zelfgemaakte diagnose na wat surfen op Google. Zo niet verwachten ze er eentje na twintig minuten.”

Paul Verhaeghe, auteur van *Identiteit*, graaft nog dieper. Zijn kritiek raakt de grondvesten van de DSM. “Voor een diagnose met de DSM moet je voldoen aan een arbitrair aantal kenmerken. Zo vereist borderline personality disorder, één van de meest gestelde diagnoses uit de DSM4, slechts vijf van de negen opgelijste kenmerken. Twee patiënten met maar éénzelfde kenmerk kunnen dus toch dezelfde diagnose krijgen. Het is te gek om los te lopen.”

De DSM is wetenschappelijk niet gegrond, stelt Verhaeghe nuchter vast. “Bij een betrouwbaar instrument komen verschillende artsen tot een identieke diagnose bij een identieke patiënt. De DSM is onbetrouw-

baar.” De vijfde editie dreigt weinig soelaas te bieden. Met meer dan honderdvijftig nieuwe stoornissen en nog minder vereiste kenmerken per diagnose, is Verhaeghe’s oordeel vernietigend. “Meer van hetzelfde.”

Met zoveel mogelijke en nieuwe stoornissen dreigt iedereen aan een psychische stoornis te leiden. “We zullen een zelfhulpgroep moeten oprichten voor mensen zonder diagnose,” lacht De Wachter.

Het lachen is Verhaeghe al lang vergaan. “De psychiatrie definieert wat normaal gedrag is.” Een onvermijdelijk en heet hangijzer binnen zijn vakgebied, noemt hij het. “De uitgebreide DSM5 dreigt normale menselijke handelingen te bestempelen tot psychische problemen. Rouw wordt depressie. Je disciplineert tot een banale normaliteit.”

Big Pharma

De snelle DSM-diagnoses zijn mede verantwoordelijk voor de overvloed aan psychofarmaca in Vlaamse huiskamers, gaat Verhaeghe nog een stap verder. “In

praktijk betekent een DSM-diagnose een voorschrift voor specifieke medicatie.”

Nieuwe stoornissen betekenen nieuwe medicatie, kunnen we met wat slechte wil denken. Te kort door de bocht volgens Verhaeghe, al zijn de banden van de samenstellers van de DSM5 met de farmaceutische industrie bekend en bewezen. De Wachter heeft er begrip voor. “Omdat de overheid zo weinig geeft, zijn onderzoekers blij als de industrie met geld over de brug komt. Maar wiens brood men eet, diens woord men spreekt.”

Laat ons ook hier in eigen boezem kijken, argumenteert De Wachter. “Mensen willen pillen, en snel. Ze willen geen gesprek over hun vader of hun lief. Tekenend voor een maatschappij die in een illusie van snelheid en efficiëntie leeft.” Op die vraag speelt de farmaceutische industrie in. “We projecteren graag onze problemen op een groot kwaad. Of dat nu de bank, de vakbond, de Grieken of Big Pharma is.”

De DSM naar de papiermand verwijzen, is geen optie volgens De Wachter. “Het is de lingua franca

van de psychiatrie.” Zelf heeft hij DSM-diagnoses nodig om zijn statistieken bij te houden, attesten voor werkonbekwaamheid uit te reiken en te communiceren met andere artsen. “Een huisarts die majeure depressie hoort, weet tenminste een beetje waar het om draait.”

“De DSM is wetenschappelijk niet gegrond”

PSYCHOANALYTICUS PAUL VERHAEGHE

Verhaeghe ziet een alternatief. “Laat ons teruggaan naar de klassieke diagnostiek, waarin we een uitgebreid onderzoek doen naar de individuele en complexe problematiek van een persoon.”

Sociaal

INTERVIEW KOEN DAMHUIS OVER SOCIALE NETWERKEN, IDENTITEIT EN GELUK

“Facebook is een wapenwedloop van status en succes”

Op je vijftiende een boek schrijven over Facebook dat de bestsellerlijsten veroverd. Het overkwam de Nederlandse socioloog Koen Damhuis en zijn boek *De Virtuele Spiegel: Waarom Facebook Ons Ongelukkig Maakt*. Vorige week sprak hij in Leuven tijdens de TEDx-conferentie.

SAM RIJNDERS EN KORNEEL DE SCHAMP

Hoe kwam u erbij om over Facebook te schrijven?

Koen Damhuis: «Ik was pas teruggekeerd in Nederland na Erasmus en begon me af te vragen wat ik met m'n leven wilde doen. Precies op dat moment zag ik op Facebook hoe talloze vrienden juist naar het buitenland vertrokken en daar de meest toffe stages volgen of de meest exotische vakanties vieren. Toen vroeg ik me af waarom we delen wat we delen en welke invloed Facebook op mensen heeft. Het is niet zo onschuldig als het lijkt.»

De Standaard kopte naar aanleiding van uw boek: “Facebook maakt mensen ongelukkig.”

Damhuis: «Altijd al omarmden we geluk pas als we ons gelukkiger waanden dan anderen, maar op Facebook krijgen we de indruk dat anderen een veel interessanter en gelukkiger leven leiden dan wijzelf. Want beschermd door ons scherm kunnen we daar continue de indruk wekken indrukwekkend te zijn. Je vindt er honderden anderen die een aantrekkelijker leven leiden. Met onze ideale alter ego's stoken we elkaar op in een wapenwedloop van status en succes.»

«Facebook versterkt dus een maatschappelijke cultuur die ik de

.....

“Mark Zuckerberg wil ook gewoon maar geld verdienen”

.....

kijk-en-vergelijkcultuur noem, en waar je vraagtekens bij kan plaatsen. Diezelfde cultuur zie je ook terug in talentenjachten op televisie, zoals *Idols* (Nederlandse versie van *Idool*, red.) of - het gaat steeds jonger - *The Voice Kids*. Het centrale idee is: je moet het maken of je bent een *loser*, en dat is je eigen fout. In zo'n programma's zie je enkel mensen die er fel bovenuit steken of mensen aan de onderkant van de samenleving die je kunt uitlachen.»

In uw boek noemt u het een “neoliberale meritocratie”. Termen die

de laatste tijd verontrustend vaak opduiken.

Damhuis: «Niet alleen aan *Idols*, ook aan het leven neemt iedereen deel met gelijke kansen. Die indruk probeert men tenminste te wekken. Een mooi idee, maar helaas een sprookje. Alsof er geen voordelen zijn aan de plek waar je geboren wordt, of de mensen die je ontmoet.»

«Armoede was vroeger een deel van het systeem: wie daarin belandde, kon er weinig aan doen. Nu kun je jezelf niet meer verschuilen achter sociale omstandigheden, ongunstig gestemde goden of zo iets als het toeval. Er is geen ongeluk meer. Dat maakt het des te pijnlijker als je in je *uppie* faceboekt, en al je vrienden *the time of their life* beleven.»

Iedereen B.V.

Facebook creëert ook een parallelle samenleving. Steeds meer van ons sociaal leven speelt zich op sociale netwerken af.

Damhuis: «Zeker nu we tegenwoordig allemaal onze smartphone bij de hand hebben. Dat is tof als je alleen op de bus wacht, of eenzaam wakker wordt en plots met honderden mensen kan communiceren. Maar merkwaardig genoeg, wanneer we eenmaal met offline vrienden in het café staan, zonderen we ons een voor een af door op die smartphone te focussen.»

«Dat parallelle sociale leven gaat erg ver. Vrouwen geven borstvoeding terwijl ze hun Facebook updaten. In Zuid-Korea is een baby overleden omdat zijn ouder enkel bezig waren met het opvoeden van hun digitale kind. Die ziekelijke excessen bestaan.»

Is het dan problematisch dat die parallelle samenleving wordt gerund door een bedrijf? Critici spreken met een duur woord over “commodificatie”: onze sociale ruimte wordt een commercieel product.

Damhuis: «Individen worden gedwongen zichzelf steeds meer te verkopen. In Vlaanderen is een B.V. een Bekende Vlaming, in Nederland een Besloten Vennootschap, een kleine onderneming. Wel, we moeten allemaal een B.V. worden. Sociale netwerken als Facebook bieden het ideale platform om jezelf te etaleren en reclame voor jezelf te maken.»

«Maar de cirkel is rond: terwijl ieder individu zijn eigen merk wordt, zoekt ieder merk zijn eigen individuen. Hoe meer persoonlijke behoeften, likes en voorkeuren wij aangeven, hoe beter advertenties op ons kunnen worden afgestemd. Mark Zuckerberg (oprichter Facebook,

Andrew Snowball

red.) wil ook gewoon maar geld verdienen, laat ons dat niet vergeten. Daarom moet je opletten met wat je deelt op Facebook.»

Identiteit

Cultuurpessimisten zouden zeggen: de moderne mens is wanhopig op zoek naar identiteit, die je met Facebook kan construeren. We zijn wat we liken.

Damhuis: «We hebben inderdaad steeds minder houvast aan ideologie of religie. In een verzuilde samenleving had iedereen zijn plek. Facebook biedt je een kans jezelf te plaatsen. Tot op zekere hoogte heb je gelijk als je zegt dat we zijn wat we liken. Door te tonen van welke merken of sporten je houdt, of waar je op school hebt gezeten, krijg je toch wat zekerheid in een onzekere wereld.»

«De vraag is hoe bewust dat gebeurt. Groepsdruk speelt een rol: al je vriendinnetjes houden van H&M, dus jij ook. Mensen blijven een kudde, ook al zijn we zogezegd vrijgevochten individuen.»

Nochtans zouden we volgens diezelfde cultuurpessimisten in een

zeer individualistische samenleving leven.

Damhuis: «Als iedereen er constant op hamert dat je authentiek en jezelf moet zijn, wat betekenen authenticiteit en individualiteit dan nog? Een bizarre en paradoxale ontwikkeling. Want onbewust imiteren we elkaar ontzettend veel.»

«Niet voor niets lijken al die pagina's van Facebook ontzettend hard op elkaar, uitgezonderd van een fotootje bovenaan. Er wordt een schijn van eigenheid geboden.»

Een mooie analyse, maar wat is volgens u de oplossing? Moeten we met z'n allen Facebook achter ons laten?

Damhuis: «Ik ben niet anti-Facebook. Als een kinderverkrachter in Italië wordt opgepakt dankzij sociale media dan ben ik ook blij. Het is fantastisch voor een grootmoeder om online op de hoogte te blijven van het leven van haar kleinkinderen.»

«Facebook is onafwendbaar, daar moet je ook eerlijk in zijn. Al komt er zonder twijfel ooit wat nieuws, sociale netwerken

.....

“Pech hebben bestaat niet meer”

.....

zijn hier om te blijven. Dus is de vraag des te urgenter hoe je ermee om moet gaan. Blijf bescheiden. Onderzoek naar online dating wees bijvoorbeeld uit dat de meest vruchtbare dates diegene zijn, waarbij men zich niet overprijst, maar onderprijst. Alleen op die manier hoefde een ontmoeting in de offline wereld niet tot een ontgoocheling te leiden, maar kan ze een wederzijdse verrassing zijn.»

«Zelf ben ik ook veel selectiever geworden in wat ik met wie deel. En laat ons bovenal de successen van andere mensen relativeren met een gezonde dosis realisme. Een studie sociologie is daar alvast heel handig voor.» (lacht)

Onderzoek

ONDERZOEK

Persvers

Brandstofproducerende bacterie

Engelse biologen hopen bacteriën zodanig te kunnen manipuleren dat ze op een efficiënte wijze brandstof maken. *Natuur, Wetenschap en Techniek* bericht dat een genetisch gemodificeerde stam van de darmbacterie *Escherichia Coli* een brandstof produceert die bijna identiek is aan de fossiele brandstof die in auto's en andere motoren gebruikt wordt. Het ziet er echter niet naar uit dat we binnen vijf jaar geen fossiele brandstof meer nodig zullen hebben. Het rendement van het productieproces moet immers flink omhoog, vooraleer de biobrandstof op grote schaal kan geproduceerd worden.

Antibioticum beschermt mannen tegen vrouwen

Hoe aantrekkelijker, hoe betrouwbaarder. Zo redeneren mannen over vrouwen, valt te lezen op de site *scientias.nl*. Japanse onderzoekers lieten twee groepen mannen foto's van vrouwen beoordelen. De gefotografeerde vrouwen waren echter "gevaarlijk": ze hadden eerder al deelgenomen aan een spel waarin ze de man benadeeld hadden. Een groep mannen kreeg een antibioticum toegediend, minocycline, terwijl de andere groep niets kreeg toegediend. De groep mannen die niets had gekregen, bleek aantrekkelijke vrouwen als betrouwbaar te beoordelen. In de andere groep bleek de aantrekkelijkheid van een vrouw de mate waarin de mannen haar vertrouwden niet te beïnvloeden.

Internationale sportorganisaties uitgekleed

Internationale sportfederaties kampen met structurele problemen. Dat blijkt uit een testonderzoek dat onder andere aan het instituut voor Arbeid en Samenleving (HIVA) van de KU Leuven werd uitgevoerd. Samen met vijf andere Europese universiteiten ontwikkelden de onderzoekers een tool waarmee de kwaliteit van het bestuur in een internationale sportorganisatie kan gemeten worden. Het testonderzoek bij 35 internationale sportfederaties leverde enkele opvallende resultaten.

Zo moeten bestuursleden onvoldoende verantwoording afleggen voor hun handelen, zetelt een voorzitter gemiddeld veertien jaar en is slechts 12 procent van de bestuursleden een vrouw. Bovendien is een bestuursambt in 29 van 35 onderzochte organisaties onbegrensd in tijd. Ook zouden er vaak te weinig mechanismes bestaan om corruptie te bestrijden. Atleten, toch degenen om wie het eigenlijk draait, hebben tot slot amper beslissingsmacht. De onderzoekers benadrukken daarom de nood aan externe druk met het oog op een beter bestuur in deze organisaties.

www.playthegame.org.

DIY EXPLOSIEVEN

“Het is moeilijk om twee ton kunstmest kopen zonder verdacht te lijken”

De beelden van de bomaanslag in Boston schokten de wereld. Drie doden en zestig gewonden, en dat alles met een snelkookpan en buskruit. Een bom maken blijkt toch niet zo moeilijk. Explosieven, een uit de hand gelopen knutselproject?

CAROLINE HERMANS

Ondanks de vele slachtoffers in Boston waren de gebruikte materialen niet bepaald gesofisticeerd. Men kan zich afvragen hoe moeilijk het is om een bom in elkaar te knutselen. Op het internet wemelt het van de handleidingen om in je eigen keuken iets te fabriceren. Het lijkt weinig moeite te kosten om enige schade aan te richten.

Brecht Egle, medewerker aan het chemiedepartement van de KU Leuven, nuanceert dit: “Op het internet is inderdaad veel over explosieven te vinden, maar die informatie is niet altijd betrouwbaar. Je kunt inderdaad een bom maken met dingen die in een gemiddeld huishouden liggen, maar daar ga je niet meer mee kunnen opblazen dan je eigen handen.”

Professor in de opleiding safety engineering, vakgebied Industriële Veiligheid en Explosies Filip Verplaetsen weerlegt dit: “Met een beetje kennis van zaken, die makkelijk op het internet teruggevonden kan worden, is het niet moeilijk om een bom te maken. De gemiddelde creatieveling met voldoende motivatie zou daartoe in staat moeten zijn. Of die zelfgefabriceerde springtuiten allemaal even efficiënt blijken, is nog

maar de vraag, maar iets maken waar je anderen kwaad mee kunt doen is niet bepaald ingewikkeld.”

Materialen

Met een goede handleiding is dus veel mogelijk. Egle: “Toch niet, er zijn veel factoren waarmee men rekening moet houden. Zo zijn bepaalde stoffen makkelijker te maken dan andere. Ook speelt het gewenste effect mee. Een van de gevolgen van een explosie is het rondvliegen van kleine stukken. Als je dodelijke slachtoffers wilt maken, creëer je best maximale fragmentatie met voorwerpen als spijkers en naalden. Dat is ook in Boston gebeurd.”

Egle: “Uiteindelijk is schaal heel belangrijk. Voor kleine hoeveelheden is er geen probleem, maar dan is het effect ook aanzienlijk minder. Wil je meer bereiken, dan zul je grotere hoeveelheden materiaal moeten vastkrijgen. Die worden echter in het oog gehouden. Het is moeilijk om twee ton kunstmest te kopen zonder verdacht te lijken. Maar niet onmogelijk.”

Verplaetsen ziet hier minder graten in: “Materialen vastkrijgen is inderdaad niet makkelijk, maar met een beetje basiskennis kun je die zelf maken uit producten die je kant-en-klaar

in de supermarkt vindt. Voor bepaalde stoffen bestaan er inderdaad regulaties, maar er zijn heel wat commerciële goederen waarmee je makkelijk een bom kunt samenstellen.”

Bangmakerij

Egle: “De schrik zit er bij velen diep in, maar dat is volgens mij ongegrond. Ergens is het wel logisch dat een antiterreurexpert verkondigt dat er gevaar dreigt, want anders zou die het nut van zijn job ontkennen.”

Professor Verplaetsen houdt er een andere mening op na: “Het is niet de bedoeling om iedereen bang te maken, maar je mag er van uitgaan dat het niet zo heel moeilijk is. Er zullen velen zijn bij wie het niet lukt vanwege een gebrek aan kennis, maar men kan daarvoor zichzelf makkelijk bijscholen via het internet.” Zelf iets tot ontploffing brengen zou dus geen moeilijke opgave zijn. Maar de boodschap blijft duidelijk: *Don't try this at home.*

“De schrik zit er bij velen diep in, maar dat is volgens mij ongegrond”

BRECHT EGLE,
CHEMIEDEPARTEMENT KU LEUVEN

“Als je dodelijke slachtoffers wilt maken, creëer je best maximale fragmentatie met voorwerpen als spijkers en naalden”

PROFESSOR FILIP VERPLAETSEN

Cultuur

INTERFAK BIG BAND

“De intellectuelen ergeren zich aan de dansers”

Woensdag speelt de Interfak Big Band zijn jaarlijkse concert in de grote aula van het Maria Theresiacollege. Jazz, weet u wel? De centrale gast van de avond is trompettist Carlo Nardozza. Één mei jongstleden verkozen wij een interview met de man boven De Internationale.

GEERT JANSSEN

Hoe lopen de voorbereidingen?

Carlo Nardozza: «Ik ben er eigenlijk nog niet hard mee bezig geweest. De setlist heb ik een tijd terug al gekregen. Maandag neem ik het materiaal even door, dinsdag repeteren we en woensdag is het concert. Hoe minder ik er op voorhand mee bezig ben, hoe minder ik last heb van stress, heb ik gemerkt.»

Benadert de Interfak Big Band zelf de voorbereidingen anders?

Nardozza: «Sowieso wel. Dat zijn ook geen beroepsmuzikanten maar studenten, die repeteren waarschijnlijk wekelijks. Zij moeten ook twee uur aan een stuk spelen op het concert terwijl ik gewoon een paar nummers mee kom blazen.»

U gaat niet alleen op het podium staan maar toch zal een groot deel van de aandacht op u gericht zijn.

Nardozza: «Nu ben je mij aan het opjagen. (lacht) Veel ligt aan de sfeer rond zo'n concert en dit lijkt me wel amicaal en feestelijk. Ik ga mijn best doen, ik zorg dat ik fit ben, de juiste kleren draag en de juiste trompet bij heb.»

Dat klinkt opvallend down to earth.

Nardozza: «Het is ook maar muziek maken, het is ook maar met

een band spelen, het is ook maar samen iets doen. Ik heb er alle vertrouwen in dat het goed komt.»

Uitbundig

U speelt in veel verschillende projecten en in alle opstellingen tussen duo en big band. Zorgt dat voor telkens een andere dynamiek?

Nardozza: «De essentie blijft wel hetzelfde en dat is het karakter van je spel. Ik ben zelf heel uitbundig en zo speel ik ook. Het lijkt altijd een beetje op *The Muppet Show* (lacht). Als je met twee speelt, is er meer vrijheid, meer ruimte voor improvisatie. Een big band moet het arrangement volgen. Dan is er ook ruimte voor improvisatie maar op afgesproken momenten. Wat er vooral altijd nodig is, is energie en die kan afhankelijk van de bezetting heel uitbundig of heel gefocust zijn.»

Naast uw jazzprojecten heeft u ook al met Clouseau en Raymond van het Groenewoud gespeeld. Merkt u een verschil tussen het poppubliek en het jazzpubliek? Is het jazzpubliek aandachtiger?

Nardozza: «Soms zijn het echt de boekenlezers die komen kijken, de grijze intellectuelen. Maar het kunnen ook jonge mensen zijn die willen dansen. De intellectuelen ergeren zich dan aan de dansers

(lacht). Ik vind het belangrijk dat mensen muziek op hun manier beleven. Zoals een kind ook instinctief op muziek reageert. Het zou niet slecht zijn als iedereen muziek in het openbaar zou beleven zoals hij dat in zijn douche doet. Hoeveel mensen springen niet door de badkamer met een haarborstel omdat ze denken dat ze Michael Jackson zijn? Je moet jazz niet te serieus nemen, de jazzmuzikanten weten ook niet altijd hoe het moet.»

Bevliegingen

U bent afkomstig uit Limburg, uw vader was mijnwerker en een van uw cd's heet Winterslag. Is dat een invloed die ook in uw muziek zit?

Nardozza: «De wijk waar ik ben opgegroeid was een mengelmoes van culturen en iedereen maakte daar muziek. Er was een Poolse dansclub, een Italiaanse accordeonclub en zo voorts. Dat heeft mij heel hard geïnspireerd. Grappig hoe iets uit je kinderjaren toch blijft hangen in wat je doet. Ik vind het ook heel moeilijk iets op een strikte Amerikaanse bebopmanier te spelen. Er kruipt bij mij altijd iets zuiders in.»

Hoe reageerden uw ouders toen u professioneel muzikant wilde worden?

Nardozza: «Die hebben zich lang zorgen gemaakt over mij. Mijn pa maakt zich nu nog altijd zorgen over mij (lacht). Mijn pa was zelf een goede muzikant. Hij speelde accordeon. Als hij mijn kansen had gekregen dan was hij zelf beroepsmuzikant geworden, daar ben ik zeker van. Maar hij had natuurlijk liever gezien dat ik ingenieur was geworden.»

«Anderzijds hebben ze mij ook altijd hard gesteund in mijn muziek. Maar ik heb moeten bewijzen dat ik het echt wilde. Dan

kreeg ik een hele oude kapotte bugel, daar heb ik een jaar op gespeeld. Toen ik toonde dat ik wilde vechten voor mijn muziek, vocht

mijn pa ook voor mij. Met bevliegingen had hij weinig geduld.»

www.kuleuven.be/ibb

“Jazzmuzikanten weten ook niet altijd hoe het moet”

Karolien Wilimots

Trouwen is nooit een goed idee

In het kader van het Interfacultair Theaterfestival trachten tien theatergezelschappen hun publiek een onvergetelijke cultuuravond te bezorgen. Politika Toneel nodigde ons uit op de bruiloft van Maria en Raf, geregisseerd door Joachim Deman en Thomas Van der Auwera.

PIETER ROMBOUTS

Zelf zijn wij geen fan van trouwerijen, maar toen de bruidegom, de bruid en diens moeder ons maandagavond hartelijk begroetten aan Alma 3, voelden we ons toch even speciaal. Akkoord, we moesten een ticket aanschaffen, maar toch waren we een van de genodigden. Erg leuk ook hoe het koppel vlak voor aanvang van het stuk nog eens naar buiten liep en op rijst getrakteerd werd door de rest van de cast.

Daarna leidde de ceremoniemeester ons richting feest-

dis. De verwachtingen waren hooggespannen, want Politika sleepte vorig jaar nog twee grote prijzen binnen op het Interfacultair Theaterfestival (IFTf). De acteurs en actrices zaten al aan tafel toen we plaatsnamen. Zo leek het alsof we echt deel uitmaakten van het trouwfeest, dat plaatsvond bij het bruidspaar.

Intriges

Zoals het hoort, liep er vanalles mis op het feest. De Duitse toneelschrijver Bertold Brecht gaf in dit stuk gestalte aan het aloude gezegde “Elk huisje heeft zijn kruisje”. Het begon onschuldig: een doordatelende oma, een grappe van een vriendin van de

bruid en een schunnig gedicht, gebracht door een vriend des huizes. Er volgden enkele gênante stiltes, waarbij je de ongemakkelijkheid tot in de zaal voelde.

Bij de openingsdans stelde de bruidegom voor om met een vriendin van de bruid te dansen – een kemel van jewelste die

Na de scène met het schaakspel was niets nog wat het leek. Het ging van uiteenvallende meubels, die de bruidegom zelf in elkaar had geknutseld, tot huiselijk geweld. We kwamen ogen te kort om alles te absorberen en te vatten. Zo werd de accordeon een schaakbord, bleek

(functioneel) bijna-naakt. Het huwelijk blijkt een mooie gevechtsvorm waarbij je mag slapen met de vijand.

Nakaartend in de coulissen van De Koelisse overheerste een gemengd gevoel. Het is ronduit fenomenaal hoe de mensen van het decor erin geslaagd zijn de meubels op exact de juiste momenten te laten uiteenvallen (en de volgende dag te hergebruiken!). Rondvraag leert dat het te maken had met gewicht en drukpunten, waardoor ook acteurs en actrices deze pluim mee op hun hoed mogen steken. Qua acteerprestaties zat echter niet iedereen op hetzelfde niveau, maar dat kwam vooral omdat de lat hoog lag. De rol van de moeder leek ons niet genoeg uitgediept en ten slotte ontgingen ons de zaken waarvoor het woord meta is uitgevonden. Of dat aan het intellect van ondergetekende en zijn gezelschap lag, laat ik aan u over.

De zaken waarvoor het woord meta is uitgevonden, ontgingen ons

leidde tot intriges op de dansvloer. Die werden in de vorm van een schaakspel weergegeven: een knap staaltje regie. Al vonden wij het wel jammer dat de vriend des huizes niet speelde op de accordeon die er werd bijgehaald. Zeker omdat het instrument later in het stuk niet meer terugkeert.

dat de maaltijden allemaal wijn werden en we langzaam maar zeker geen deel meer uitmaakten van de feesttafel. Toen uitkwam dat de bruid al enkele maanden zwanger was, verlieten de gasten een voor een het pand. Toch laaide de passie tussen man en vrouw weer op. Een happy end, met een geslaagde toneelkus en

Cultuur

STUDENTEN ORGANISEREN EXPO ROND FOTOROMAN

“Literatuur zonder woorden”

Het genre van de fotoroman is springlevend. Dat willen vier studenten uit de masteropleiding culturele studies bewijzen met hun tentoonstelling *De Fotoroman in Alle Staten*. In het kader van het Frankrijkjaar palmen ze met hun multimediaal project de Centrale Bibliotheek.

JASPER VAN LOY

Het initiatief voor de expo kwam niet van de studenten zelf, maar van Jan Baetens, professor aan de KU Leuven en specialist op het vlak van de fotoroman. “Hij was het die vrijwilligers zocht om het project mee vorm te geven én die de eigenaar is van de bijzondere verzameling die we hier tentoon stellen,” vertelt Jonas Mulle. “Zo exposeren we een volledige jaargang van *Grand Hôtel*, het Franse tijdschrift dat mee vorm gaf aan het begin van de fotoroman als medium voor sentimentele man-vrouwverhalen.”

De tentoonstelling kadert in het Frankrijkjaar van de KU Leuven. “Het genre is ontstaan in Italië, maar echt bekend werd het pas vanuit Frankrijk,” legt medeorganisator Femke Soetaert uit. “We hebben dan ook aandacht voor de namen die daar belangrijk zijn geweest voor de fotoroman, zoals Marie-Françoise Plissart.”

Femkes collega-studente Sandrine Pujar vult aan: “Zij heeft ruimschoots bewezen dat een fotoroman artistiek kan zijn. Haar

boeken zijn het best te omschrijven als literatuur zonder woorden en zeker niet als een strip door iemand die niet kan tekenen, zoals sommigen de fotoroman graag noemen.”

Die kunstzinnige kant wordt nog extra uitgelicht in de expo door het tonen van auteursnotities over het creatieproces.

.....

“Zelfs de Humorubriek *Gat van de wereld* kan als fotoroman geclassificeerd worden.”

.....

Toch vergeet het viertal ook de populaire cultuur niet. Zo vind je naast ware “woordeloze romans” ook een exemplaar rond Sam Gooris en Kelly Pfaff, uitgegeven door het weekblad *Story*. Merel Steynen legt die tegenstelling uit: “We willen echt de diversiteit en polyvalen-

tie van het genre benadrukken. Zelfs de Humorubriek *Gat van de wereld* kan als fotoroman geclassificeerd worden.”

Revival

Naast de rijke geschiedenis van de fotoroman schenkt het viertal ook aandacht aan de status van het genre vandaag. Hiervoor kregen ze de hulp van Bruno Takodjerad. “Hij is een Fransman die in Brussel woont en publiceerde vorig jaar nog *La Saga du Roman-photo*, een mooi geïllustreerde geschiedenis van de fotoroman,” vertelt Pujar. Steynen vult aan: “We mogen een deel van zijn collectie gebruiken voor de expo en mochten zelfs bij hem op bezoek, waar we een interessant interview aan overhielden. Ook dat kunnen de bezoekers komen bekijken en beluisteren.”

in een algemene retrohype. In Frankrijk zijn zelfs al verschillende literatuurwetenschappelijke artikels gewijd aan dit fenomeen.”

“Sommige specialisten zijn sceptisch en voorspellen het naderende einde van de fotoroman,” nuanceert Soetaert, “maar zo pes-

simistisch willen we zeker niet zijn.”

De tentoonstelling “De fotoroman in alle staten” opent op 8 mei en kan vanaf dan t.e.m. 31 juli bezocht worden in de Centrale Bibliotheek in Leuven.

Website KU Leuven

Hoerig Babylon doet Claus

Tijdens het Interfacultair Theaterfestival proberen tien theatergezelschappen hun publiek een onvergetelijke cultuuravond te bezorgen. Babylon wil ons doen inzien hoe de zoete verlokking van liefde, geld en erotiek heel snel kan omslaan in een fatale obsessie.

NILS DE NEUBOURG

De Spaanse hoer is de Clausiaanse bewerking van Fernando de Rojas' *La Celestina*. Viezen Tist Hugo Claus behield de tragiek van de het originele stuk maar overgoot het geheel - *noblesse oblige* - met een geile saus. Babylon wentelt zich zo te zien met veel plezier gretig in Claus' geilheid.

Bij aanvang zien we Calisto, een man van adel en met aanzien, letterlijk vallen voor de edele Melibea. Helaas ziet Calisto zijn liefdesverklaringen onbeantwoord en wordt hij zo waar gek van begeerte. Bereid om moeite noch kosten te sparen wendt Calisto zich op aanraden van bediende Sempronio

tot lichtekooi en koppelaarster Celestina. Als “moedertje” van een bordeel kent zij als geen ander de geheimen der liefde. Ze slaagt er niet alleen in bij Melibea de liefde aan te wakkeren, maar inderhaast ook een irrationele en dwaze hunkering. Als teken van onvoorwaardelijke overgave schenkt ze Calisto haar kousenband: een teken dat haar lijf, leden en op de koop toe haar maagdelijkheid hem toebehoren.

Strop

Onbaatzuchtig is Celestina nochtans niet: samen met Calisto's knechten probeert ze hun meester te ontdoen van zijn bezittingen. Hoe meer Calisto's hoofse liefde omslaat in pure wellust blijkt ook Celestina's hebzucht inhaliger te zijn dan ze had kunnen vermoeden, zodanig zelfs dat de hebzucht zich tegen haar keert. Zoals het een

tragedie betaamt ontloopt geen personage z'n noodlottig einde. Hoewel, het blijkt niet zozeer het onafwendbare noodlot dan wel de eigen natuurlijke drang naar macht, geld en seks die vele personages tot de afgrond leidt. Doorheen het stuk vinden

gen het schaarse decor dat desalniettemin op een intelligente en efficiënte wijze gebruikt wordt.

Niet alleen met het decor maar ook met sfeerschepping, kostumering en omkadering komt Babylon sterk uit de hoek.

.....

Babylon heeft acteurs in huis die niet vies zijn van enige vuilbekkerij

.....

we een dreigende strop terug in het decor als visueel *leitmotiv* voor deze dramatische verlokkingen.

Het sober maar doordacht decor laat onze verbeelding de vrije loop. De klimop, *en masse* de Zwartzusterkapel binnengebracht, doet ons doorheen het stuk herinneren aan hoe natuurlijk alle soorten begeertes wel zijn en hoe slecht begeerte net als de natuur z'n grenzen kent. Twee bedden vervolledi-

Read.
Like.
Share.

Veto+
Het recentste studentennieuws
vind je 24/7 op Veto.be en
op Facebook.

veto

www.veto.be
/vetoleuven
@veto_be

Cultuur

ONLINE WINKELN IN LEUVEN

“Je verkoopt een totaalpakket”

Sommige mensen ontlopen de zweterige kleedkamers en volle kledingzaken liever door online hun kleren aan te schaffen. In Leuven zijn er een aantal vrouwen die zelf een online winkeltje openen.

CHARLOTTE VEKEMANS

In de Verenigde Staten doen ze het al veel langer en ook onze noorderburen zijn al volop aan het online winkelen. De trend is overgewaaid naar België. Meer en meer mensen starten hun eigen webshop. Moeder en dochter Mariette Creemers en Patricia Goijens startten in augustus 2010 met Lily and the Lady, een online boetiek. “Mijn mama pendelde elke dag en was dat grondig beu. Ze had al een tijdje de droom om een eigen zaak op te starten. Omdat

reizen en daar een unieke collectie samen te stellen die ik dan op mijn webshop kan verkopen,” legt Ramboer uit. “Ik ben nu sinds januari volledig zelfstandige, voordien deed ik dit in bijberoep.”

Online start

Een manier die velen hanteren, zo vertelt Lieven Van de Velde van YOUuniverse.be, een e-business-consultancybedrijf: “Ik denk dat ongeveer 50 procent in bijberoep start met een webshop, nadien gaan velen verder als zelfstandige.”

Me & Maria

“Mijn klanten kijken uit naar de nieuwste lookbook”

KAAT RAMBOER VAN ME & MARIA

ik al ervaring had met een blog en verschillende websites, ontstond al snel het idee van een webshop waarmee we mijn moeders ondernemersdroom konden combineren met mijn internetkunsten,” vertelt Goijens.

Kaat Ramboer startte twee jaar geleden ook haar eigen webshop Me & Maria. “Ik kocht zelf vaak kleren van Amerikaanse webshops maar de levertijd was erg lang. Dus ben ik op het idee gekomen om zelf naar Amerika te

Voor Ramboer is dat ook een groot pluspunt: “Doordat ik een webshop heb, moet ik ook niet elke dag in de winkel staan. Ik kan ondertussen nog andere dingen doen. Ik heb nog een tijdje wat bijverdiend door bij Hema te werken, maar daar ben ik nu mee gestopt om me volledig te richten op Me & Maria.”

Een webshop openen lijkt simpel. Van de Velde relativeert: “Het is zo dat je in een webshop relatief minder geld investeert dan voor

een eigen zaak. Dat varieert natuurlijk wel. Bovendien vergt het toch veel energie en uit elke investering verwacht je wel rendement. Ik zou dus zeker niet stellen dat er minder risico's aan verbonden zijn.”

Sfeer verkopen

Zowel Goijens als Ramboer hebben ervaring opgedaan die ze nu gebruiken. Ramboer: “Ik ben van opleiding fotografe en ik vind het geweldig dat ik dat kan gebruiken in Me & Maria. Ik trek samen met een vriend de foto's voor in de lookbooks en zorg er zo voor dat de webshop een eigen sfeer heeft. Dat is eigenlijk ook wat ik mee verkoop: behalve kledingstukken heeft de webshop een eigen stijl. Mijn klanten kijken ook uit naar de nieuwste lookbook.”

Goijens heeft ervaring opgedaan bij het online modemagazine Belmodo en studeerde in Londen aan de *College of Fashion*. “Ik vind het leuk om mijn blog en de webshop te combineren. Je verkoopt het totaalpakket en dat geeft elke webshop ook zijn eigenheid.”

Wat ook bijdraagt aan het succes is het gezicht achter de webshop: “We zorgen er voor dat mensen ons gemakkelijk kunnen contacteren en weten waar

het geld naartoe gaat,” vertelt Goijens. “Zo houden we af en toe opendeurdagen zodat mensen langs kunnen komen en ons ontmoeten. Dat stelt mensen gerust en zorgt ook weer voor een heel leuke sfeer.”

doen het in combinatie met onze studie en ondertussen is het een passie geworden. Geld verdienen we er niet mee: iedereen die dingen in de kast heeft hangen die ze niet meer dragen, kan een mapje openen bij ons,” vertelt Laurien.

“Geld verdienen we er niet mee”

MARIEKE VAN WEBSHOP LOUVINTAGE

Ramboer verhuist binnenkort naar een ander huis in Gent met meer ruimte voor de webshop: “Ik wil zeker nog geen winkel starten maar zo kan ik toch af en toe klanten uitnodigen zodat ze de collectie met eigen ogen kunnen bekijken.”

Plaats in de kast

Iets heel anders is het initiatief van Anne-Marieke en Laurien: zij hebben Louvintage opgericht. Dat is een platform op Facebook waar tweedehandskleding kan worden gekocht en verkocht. “We zijn ondertussen al bezig sinds mei 2011. Anne-Marieke had de pagina opgericht om kleren die ze niet meer droeg te verkopen om zo een centje bij te verdienen. We

“We verzamelen vintage kleren uit onze eigen kleerkast en uit die van onze oma's en die verkopen we op Louvintage. Maar de meeste kledij op Louvintage is gewoon tweedehands. Op die manier verdienen mensen nog iets bij en kunnen ze plaats maken in hun kast voor nieuwe spullen.”

Ondertussen heeft het initiatief al veel navolging gekregen en zijn er talloze pagina's op Facebook waar tweedehandskleding wordt verkocht. Doordat studenten vanuit heel Vlaanderen in Leuven komen studeren kun je op Louvintage mapjes vinden van mensen die eigenlijk uit West- of Oost-Vlaanderen komen, terwijl je de spullen op hun kot in Leuven kan komen ophalen.

Me & Maria

ABONNEER ONLINE

 veto

www.veto.be/inschrijven

Ontvang wekelijks de veto in je inbox.

ALMAMENU VAN DE WEEK

6 - 10 mei 2013

A1 = alleen Alma 1 **A3** = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2 = vegetarisch

maandag

Kabeljauwbrochetten met bladspinazie	€ 5.60
Kalkoenpavé met portosaus, wortelen en kampernoelies	€ 5.20
Koninginnenhapje	€ 4.00
Pensen met appelmoes	€ 3.00
Tofuballetjes met juliennegroenten, pasta en pizzaiolasaus 	€ 4.60
Spaghetti bolognese groot A3	€ 3.50
Spaghetti bolognese veggie groot A3	€ 3.50
Steak met groenten en saus A1+A3	€ 5.60

dinsdag

Kippenreepjes met wokgroenten	€ 3.00
Ribbetjes met kruidenboter en rauwkost	€ 5.60
Sojafilet met choronsaus en groentenrisotto 	€ 4.60
Verse visfilet met dillesaus en gestoofde venkel	€ 5.20
Kippenlapje met groenten, saus en kroketten A1+A3	€ 5.20
Koninginnenhapje A3	€ 4.00
Spaghetti bolognese groot A3	€ 3.50
Stoofvlees op z'n Vlaams A1+A2	€ 5.20

woensdag

Beenham met bloemkool en bearnaisesaus	€ 4.00
Koninginnenhapje	€ 4.00
Spaghetti bolognese groot	€ 3.50
Volkoren spaghetti met veggie Napolitaanse saus (groot) 	€ 3.50
Volkoren spaghetti met veggie Napolitaanse saus (klein) A2	€ 3.00
1/2 kip met saus en garnituur (enkel avondmenu) A3	€ 5.60
Hongaarse goulash met gebakken aardappelen A1+A3	€ 5.60
Lasagne al forno A1+A3	€ 5.20
Spaghetti bolognese klein A2	€ 3.00
Steak met groenten en saus A2+A3	€ 5.60
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	€ 5.20

donderdag

Alma 2 is dicht. In Alma 1 en Alma 3:

Boerenworst met erwten en wortelen	€ 3.00
Kipfilet met broccolivulling, poolse saus en witloofsalade	€ 5.60
Moussaka met Griekse sla en aardappelschijfjes 	€ 4.00
Stoofvlees op z'n Vlaams A1	€ 5.20
Koninginnenhapje A3	€ 4.00
Rundsbrochette met bonen en ketjapsaus A3	€ 5.20
Spaghetti bolognese groot A3	€ 3.50
Steak met groenten A3	€ 5.20

vrijdag

Alma 2 is dicht. In Alma 1 en Alma 3:

Koninginnenhapje	€ 4.00
Lamsragout	€ 5.60
Pollakhaasje met hollandse saus en gestoofde prei	€ 3.00
Preitaartje met slaatje 	€ 4.60
1/2 kip met saus en garnituur (enkel avondmenu) A1	€ 5.60
Kippenlapje met groenten en saus A3	€ 4.60
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	€ 5.20

Filmticket voor slechts €7,2

waarmee je van **maandag tot vrijdag** naar om het even welke voorstelling in Kinopolis kan gaan!

Te koop in alle Almarestaurants!
De actuele filminformatie vind je steeds op onze placemats of op de Kinopoliswebsite.

(advertentie)

Loop eens langs bij

De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en allerhande snuisterijen!

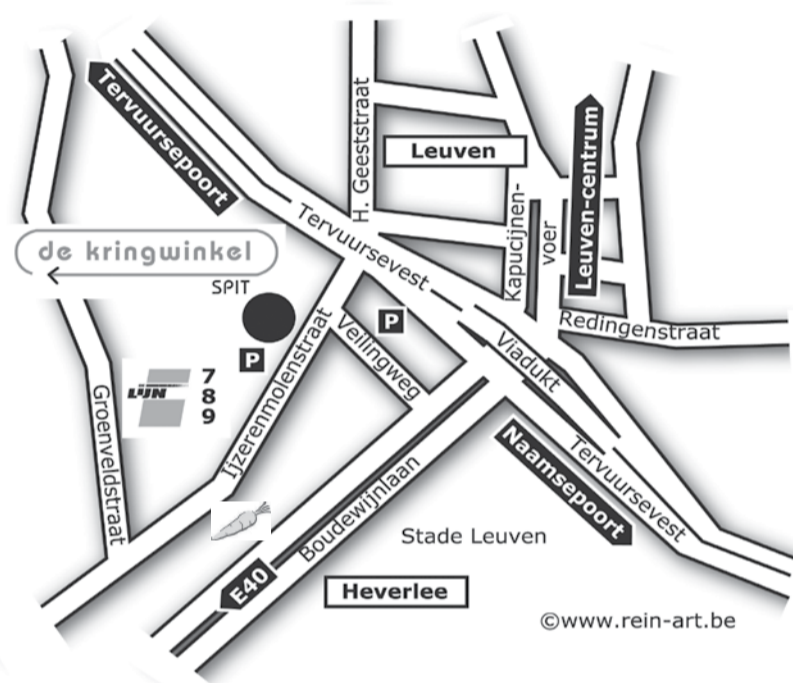
Ijzermolenstraat 10-12, Heverlee

Open: ma-vr: 10-18u

zat: 10-17u

zondag gesloten

tel. 016/65.29.57 www.spit.be

De goedkoopste fuijsaal van Leuven!

€355 per avond
€250 tijdens het weekend

Faculteitskringen en hogeschoolkringen aangesloten bij LOKO en OSR/OKER krijgen een korting van 105 euro per fuif.

Bij elke 4e fuif van een kring of vereniging binnen hetzelfde academiejaar is de huur van de zaal gratis.

Voor reservaties of inlichtingen: 016/22.31.09 of albatros@loko.be

(advertentie)

KULEUGEN

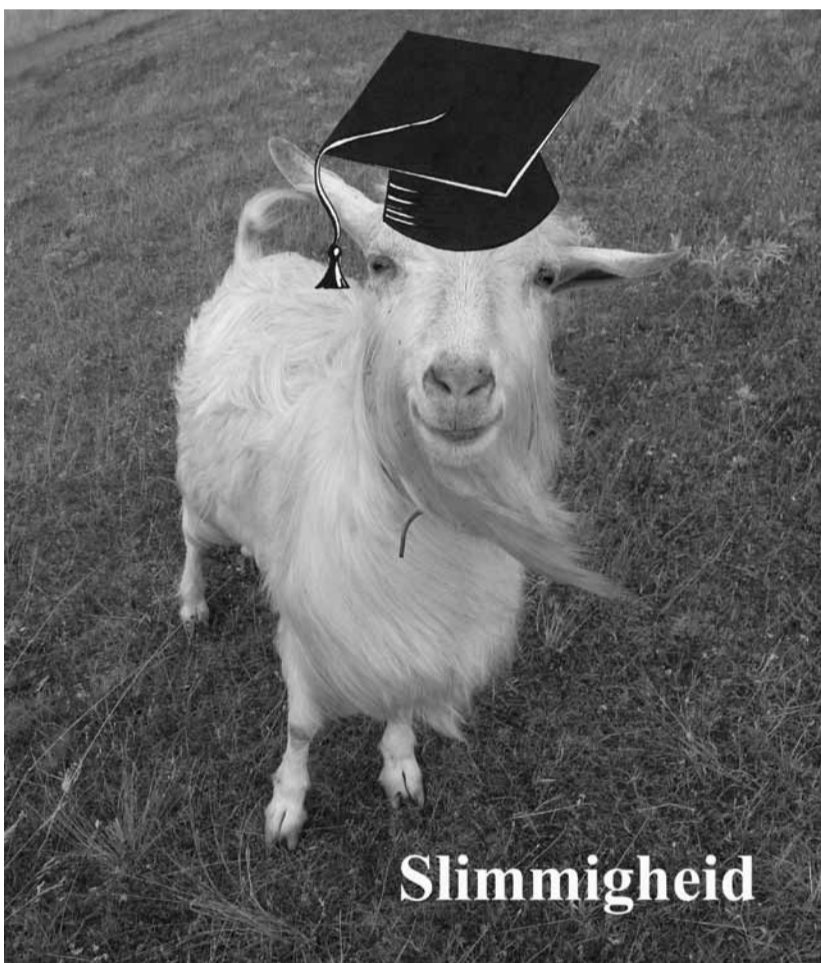
De satirische rubriek van Veto

Nattigheid

Kleinigheid

Slimmigheid

Zattigheid

Colofon

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016 22 44 38
e-mail: veto@veto.be
www.veto.be
www.twitter.com/veto_be

Jaargang 39 - Nummer 23
Maandag 6 mei 2013

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Jelle "Narcisme" Mampaey

Redactiesecretaris & V.U.:
Margot "Nymphomanie"

Hollevoet
's Meiersstraat 5
3000 Leuven

Redactie:
Jens "Schizofrenie" Cardinaels, Philip "homofobie" Gallasz, Sam "Heteroseksualiteit" Rijnders, Charlotte "Stockholm-syndroom" Vekemans, Pieter "Coprolalie" Hiele, Andrew "Seksverslaving" Snowball & Wouter "Bloemetjesfetisj" Goude-seune

Schrijvers:
Ine "Voyeurisme" Deprez, Caroline "OCD" Hermans, Korneel De Schamp, Eva "Winterdepressie" Schalbroeck, Simon "Wasbordjesfetisj" Schreurs, Sander Cox, Cedric "iPhone-verslaving" Suttels,

Frank "Dementie" Pietermaat, Geert "Afasie" Janssen, Pieter Rombouts, Nils "Verliefdheid" De Neubourg, Wout "Pyromanie" De Cock & Jasper "Lange tenen" Van Loy

Fotografen:
Karolien "Erythrophobia" Wilmots & Wout De Cock

Tekenaars:
Simon "Sociopaat" Englebert & Karolien "Paranoia" Favoreel

Dtp:
Jan "Narcolepsie" Blykers, Jens Cardinaels & Margot Hollevoet

Eindredactie:
Jens Cardinaels, Wim "Mentale retardatie" Dehaen &

Margot Hollevoet

IT:
Joachim Beckers

Publiciteit:
Alfaset cvba - Pieter "Hippopotomonstrosesquipedaliofobie" Rombouts
info@alfasetleuven.be
016 22 04 66
Drukkerij:
Tuerlinckx (Molenstede)
Oplage: 9.000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162
Abonnementen
Binnenland: 11 euro
Overschrijvingen op rekening- nummer:
001-0959719-77

Redactievergaderingen vinden iedere vrijdag plaats

om 16 uur en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, psychiatrische ziektes) zijn welkom op het redactieadres. Lezersbrieven kunnen tot vrijdag 14 uur, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

Klaas Delrue

“Zonder Leuven hadden wij nooit bestaan”

Klaas Delrue, de zanger van Yevgueni, zou een jaar van het podium verdwijnen. Toch zagen we hem woensdag voor de tweede keer op evenveel weken tijd. Zelfs in het Frans, een voorproefje van een soloproject waar hij al jaren op broedt. Hij spreekt af met zijn publiek: “Als het slecht is, zwijgen we het dood. Maar als het goed is, zet het dan maar op Facebook!”

PIETER ROMBOUTS

Woensdagavond, 23u. We zitten in de stof- zeteltes van het vernieuwde Depot. Klaas Delrue heeft net vijf nummers gespeeld als verrassingsact op het einde van een Open Micavond in Het Depot. Bij momenten kon je een speld horen vallen. Hij is zichtbaar tevreden.

Klaas Delrue: «Ik ben hier altijd veel zenuwachtiger voor dit dan in een grote zaal. Bij Yevgueni (*fonetisch: jefgeni, red.*) kleur ik wat in. Op Nekkanacht moest ik bijvoorbeeld geen gitaar spelen en vooral show verkopen. Als je solo speelt, weet je echter dat je gitaar gehoord wordt. Ik speel goed genoeg om nummers te schrijven, maar niet om alleen op te treden. Als je daar begint op te letten, vergeet je je tekst wel al eens en voor je het weet, is de magie naar de knoppen. Dat levert extra zenuwen op. Maar ik ben nu wel meer aan het oefenen (*lacht*).»

Je gaat een soloalbum uitbrengen in het Frans. Waarom?

Delrue: «We doen een sabbatjaar met Yevgueni, zo kan Geert (*Noppe, toetsenist van Yevgueni, red.*) zijn energie steken in Walrus. Ikzelf wou fulltime muzikant blijven en kon moeilijk solo in het Nederlands gaan zingen. Dan beconcurrer ik mijn eigen band! Dus ga ik iets totaal anders doen dan Yevgueni. Ik loop al jaar en dag met dat idee in mijn hoofd, hoor. Vorige keer heb ik op de Open Mic ook een Frans nummer gespeeld. Dat is dan weer het mooie aan zo'n Open Micavond: je kunt dingen uitproberen. Jonathan Vandenbroeck (*Milow, red.*) speelt hier ook een nummer van Springsteen.»

Het is dus geen politiek statement, zoals Daan?

Delrue: «Nee, daar heeft het niets mee te maken. Is dat tegenwoordig een statement, een Nederlandstalige artiest die in het Frans zingt? Goed, als je me interviewt in het Frans, komt dat waarschijnlijk niet goed over. Maar als ik zing in het Frans, klinkt dat ineens wel juist. Toen ik hier in Leuven studeerde, heb ik een periode gehad dat ik alleen naar Renaud en Tom Waits luisterde. Ik spaarde mijn centen voor die albums, 10 euro. (*corrigeert zichzelf*) Dat bestond nog niet eens, het was 350 frank! En via de bib, albums ontleend. De cd's van Renaud heb ik later ook van mijn vader gekregen.»

Een jonge gast die in de ban is van het Franse chanson, dat zie je niet vaak.

Delrue: «Alternatieve muziek is niet meer alternatief als iedereen er naar luistert. In het middelbaar leest iedereen *Humo* en luistert iedereen naar *De Afrekening*. Ik koos voor een omgekeerd alternatief: in de periode dat mijn klasgenoten alles vanbuiten kenden dat op Studio Brussel speelde, kende ik alles van Renaud. Die greep mij aan. Ik heb veel goede muziek leren kennen via mijn groepsgenoten, of gewoon door op café te gaan in Leuven. Daarom moedig ik studenten ook aan om op café te gaan. Heb je daar het geld niet voor, dan koop je maar een fles en ga je op kot aan tafel over de wereld discussiëren. Daar kun je

alleen maar beter van worden. De vraag stellen is belangrijker dan de oplossing.»

Yevgueni heeft een speciale band met Leuven, want jullie zijn hier begonnen.

Delrue: «Klopt, wij hebben hier het Interfacultair Songfestival gewonnen. Een samenloop van omstandigheden: Geert studeerde toen net als ik pedagogiek, zijn neef Maarten ook. Die mannen speelden toen in het groepje Bitter Moon dat al eens optrad in De Kaffaar, een café aan de Parkstraat (*op de hoek met de Andreas Vesaliusstraat waar het nummer "Sara" over gaat, red.*). Wij waren daar, als medestudenten, fan van. Ik was in de marge een beetje met muziek bezig: ik had al eens een paar nummertjes gespeeld op een studentenfeestje en Geert had ook nog twee liedjes in de schuif liggen. We hebben toen de koppen samen gestoken en kleinkunst gebracht met een moderne touch. Blijkbaar sloeg dat aan. We hadden natuurlijk ook veel volk mee, we stu-

deerden al zes jaar (*lacht*), maar los daarvan hebben we ook de jury overtuigd. Mochten we die avond niet gewonnen hebben, dan was het daar gestopt. Maar we mochten als prijs op de Studentenwelkom spelen en hebben toen een ganse zomer gerepeteerd. Twee jaar later wonnen we de Nekkawedstrijd, een jaar later volgde het album. Dat verkocht echt niet vlot, maar daarna hebben we de talentenjacht *Zo is er maar één* gewonnen en dan liep het ineens als een trein.»

Toch gek dat het nog zo lang heeft geduurd.

Delrue: «In die tijd was Nederlandstalige muziek ook niet meer dan Gorki, De Mens en Noordkaap. Het Depot is een van de weinig clubs die Yevgueni heeft durven programmeren. Dat vergeten mensen: we komen van een cover van Louis Neefs en nu hebben we een goede livereputatie. In onze stoutste dromen wilden we ook Studio Brus-

.....

“Alternatieve muziek is niet meer alternatief als iedereen er naar luistert”

.....

sel halen. Maar we hebben soms de indruk dat alle muziek in onze moedertaal als één genre beschouwd wordt en dat dat hele genre nog steeds moeilijk ligt voor sommigen. Ik vind dat erg vreemd: Engelstalig is toch ook geen genre? Senne Guns kun je toch niet met Eva De Roovere vergelijken? 't Hof van Commerce breekt soms door die muur, en terecht ook. Maar ik heb, toen ik het Radio 1-programma *Closing Time* mocht presenteren, heel divers gedraaid, van Nederlandse rappers tot Hugo Raspoet, om aan te tonen dat taal geen genre is.»

Je wint, omdat je in het Nederlands zingt, wel de Vlaamse cultuurprijs én stond vorige week nog voor een vol Sportpaleis.

Delrue: «Niet op eigen kracht, hé. Bij een nieuw album vullen we de AB, Het Depot, de Roma en de Handelsbeurs. Dat zijn zo'n 3.000 mensen die in een paar weken tijd naar ons komen kijken: lang geen Lotto Arena. We hebben dus nog groeimarge, maar er is in eigen land ook veel concurrentie natuurlijk. We moeten opboksen tegen de Triggerfingers en Selah Sues, die worden over alle zenders heen gedraaid. De lat ligt echt hoog. Al vind ik het wel veel leuker drie kleinere zalen te doen dan een grote, versta me niet verkeerd.»

Welke groepen zijn jullie grote voorbeelden?

Delrue: «Mijn lievelingsartiesten zijn EELS, Wilco en Bruce Springsteen. Die worden ook vaak genoemd op repetitie. Raymond van het Groenewoud en Doe Maar ook natuurlijk, muzikanten gebruiken altijd andere muzikanten als communicatie. Ik zeg soms tegen Geert: "Speel een beetje meer Bruce." Maar om de cirkel rond te maken: Renaud is tekstueel en melodisch mijn grootste invloed. Ik heb me daarom op dat project gestort, al is het echt niet evident: het gaat om punten en komma's. Ik ga vanaf half juli ook halftijds ergens aan de slag. Als musiceren van moetes is, ga je verkeerde keuzes maken.»

De zanger van een van de meest succesvolle groepen in Vlaanderen moet dus toch gaan werken?

Delrue: «Dat geeft vooral mentale rust. Er zijn rasartiesten die op een gewone job gek worden en toch fulltime als muzikant aan de slag blijven, zelfs al hebben ze geen nagel om aan hun gat te krabben. Ik heb eerder het omgekeerde: ik heb de ambitie om iets te doen met muziek, maar ik heb ook in het parlement gewerkt (*voor Groen, red.*). Ik heb nu drie jaar de zegen gehad om er van te kunnen leven, maar ik voelde me laatst te lui en te nutteloos voor dat leven.»

Je bent dus geen rasartiest.

Delrue: (*lacht*) «Blijkbaar. Als je thuis zit, waar haal je dan je inspiratie? Je moet je fantasie gebruiken, zeggen ze dan. Die is ook eindig. Er zijn comedians die de trein nemen, met een laptop op hun schoot tot in Welkenraedt sporen en dan terugkeren. Dat had ik misschien ook nog kunnen proberen...»

Alsof de duivel ermee gemoeid is, doet iemand de lichten in Het Depot uit. Met het licht van onze telefoon vinden we de uitgang, waar de vriendin van Klaas op hem wacht. Het lied *Steeds mooier (Pannenkoeken)* gaat over haar en hoe ze als ontwikkelingshulp vaak van huis is. Klaas lacht: “Het nadeel van liedjes is dat ze tijdloos zijn, maar de realiteit niet. Ze is nu veel meer thuis en doet toch nog steeds dezelfde job. Ook al weet je dat ze veel liever weg zou zijn. Ik heb er in het Frans ook een liedje over geschreven.” We zijn erg benieuwd naar het resultaat, maar daarvoor moeten u en ik zeker nog wachten tot november.

Andrew Snowball